

# Giới thiệu Tổng Giám Đốc, Tôi Vô Tội!!!

Bạn đang đọc truyện Tổng Giám Đốc, Tôi Vô Tội!!!, một trong những truyện tình yêu hay nhất của uyenphuong1230. Người ta bây giờ có chồng có con, công ăn việc làm ổn định còn cô thì vẫn đơn côi chiếc bóng, việc làm còn chưa có.

Lại tiếp tục thờ dài, nói cô chưa có việc làm thì nghe còn được nhưng tại sao lại vẫn cô đơn thế này.

Mất to, mũi cao, da trắng vậy mà đã 24 tuổi rồi trong khi chị cô mới 22 tuổi đã có người dắt đi.

Cô chợt nhớ kí ức từ năm cấp 3, 1 tên là đàn anh trong trường tỏ tình cô nhưng hồi ôi, lúc đó Triệu Hà còn chưa biết tình yêu là gì, tỏ tình là chi... nếu không cô đã là bảo bối của hàn thiếu gia rồi

Cứ ở đại cho qua truyện ai ngờ tên đó được nước làm tới, vòng tay ôm eo cô, Triệu Hà bực mình, tổng thẳng 1 cú vào mặt tên dê xồm và từ đó không ai dám chơi với cô nữa trừ Trúc Phương, cô bạn cùng bàn.

Chỉ có Trúc Phương mới hiểu tính cách của Triệu Hà nên 2 người rất thân thiết với nhau ngay cả khi ra trường rồi vẫn còn giữ liên lạc

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Vô Tội!!!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 1

- Triệu Hà, cậu có định đi kiếm việc làm chưa?
- Tớ đang định đi nộp hồ sơ phỏng vấn ở công ty Minh Trí
- Khi nào phỏng vấn vậy?
- Chiều nay
- Vậy chúc cậu may mắn nhé
- Cảm ơn
- “Tít”

Triệu Hà tắt điện thoại, ngã người xuống sofa, miệng thờ dài

Người ta bây giờ có chồng có con, công ăn việc làm ổn định còn cô thì vẫn đơn côi chiếc bóng, việc làm còn chưa có. Lại tiếp tục thờ dài, nói cô chưa có việc làm thì nghe còn được nhưng tại sao lại vẫn cô đơn thế này. Mất to, mũi cao, da trắng vậy mà đã 24 tuổi rồi trong khi chị cô mới 22 tuổi đã có người dắt đi. Cô chợt nhớ kí ức từ năm cấp 3, 1 tên là đàn anh trong trường tỏ tình cô nhưng hồi ôi, lúc đó Triệu Hà còn chưa biết tình yêu là gì, tỏ tình là chi. Cứ ở đại cho qua chuyện ai ngờ tên đó được nước làm tới, vòng tay ôm eo cô, Triệu Hà bực mình, tổng thẳng 1 cú vào mặt tên dê xồm và từ đó không ai dám chơi với cô nữa trừ Trúc Phương, cô bạn cùng bàn. Chỉ có Trúc Phương mới hiểu tính cách của Triệu Hà nên 2 người rất thân thiết với nhau ngay cả khi ra trường rồi vẫn còn giữ liên lạc

Triệu Hà thờ dài 1 hồi đành phải sửa soạn để chuẩn bị. Tắm rửa xong xuôi, cô... nằm kên trên giường ngủ. Mới có 12h trưa à. Cô đúng là chúa lười mả. Và thời điểm đã đến, Triệu Hà xách hồ sơ chạy như bay ra khỏi nhà

oOo

Tại công ty Minh Trí...

1 hàng người đang xếp hàng chờ đợi và cô là người đứng chót. Sao số cô xui thế!!! Nhưng trong cái xui cũng có cái hên, chả biết ai là người phỏng vấn mà sau 5 giây có 1 người vô và sau 5 giây người đó bước ra với ánh mắt đầy thất vọng nảo nề. Với cái kiểu 5 giây 1 người như thế thì thế nào cũng tới lượt mình. Quả đúng thật, chưa đầy 1 phút sau, 1 hàng mười mấy người chỉ còn mình cô, hơi run nhưng Triệu Hà cũng từ tốn nhẹ nhàng gõ cửa. 1 giọng nói mạnh mẽ đầy nam tính phát ra:

- Vào đi

Run run bước vào, cô tưởng tượng người phỏng vấn là 1 ông già bụng phệ, khuôn mặt lúc nào cũng nhăn nhó, cái kính nên nhiều người không được vào

làm ai ngờ, sự thật lại khác xa

1 người vô cùng đẹp trai, mái tóc màu hạt dẻ, đôi mắt nâu nhưng hay ánh lên vẻ u buồn. Khuôn mặt làm cô hay tưởng tượng đến nhân vật trong anime. Hậu quả của mấy ngày rảnh rỗi ngồi luyện phim anime đây mà. Nhưng Triệu Hà tự huyễn hoặc bản thân mình trong vài giây cũng phải tỉnh lại. Đời có bao giờ như là mơ đâu. Cô im lặng cầm tập hồ sơ đưa cho anh chàng “anime” đó. Đáng kinh ngạc hơn anh ta chỉ lướt mắt qua tập hồ sơ trong vòng 3 giây rồi hỏi:

– Là con lai?

– Vâng

Triệu Hà có ba là người Mỹ, mẹ là người Việt Nam

– Tháo ra

– Dạ nhưng tháo gì?

– Cô tự hiểu

Triệu Hà run run đưa tay lên đầu tháo mái tóc giả ra rồi lại đưa tay lên mắt tháo kính áp tròng màu đen. Trước khi đi làm cô cẩn thận chuẩn bị những thứ này vì nhìn cô chẳng khác những tên ăn chơi là mấy. Tóc vàng, mắt xanh, da trắng. Tất cả đều là di truyền từ ba nhưng khiến cô có phần nào không thoải mái. Triệu Hà nhẹ nhàng hỏi, không bắt ngờ lắm vì bị anh ta phát hiện được

– Thế thì tóc phải nhuộm ả?

– Không, cứ để tự nhiên đi

– Dạ

Anh chàng “anime” lại tiếp tục lật lật tập hồ sơ, miệng vu vơ:

– Là con lai thì cô chắc phải được nhiều người theo đuổi lắm nhỉ?

– Dạ...vâng

– Giỏi võ chứ?

Sao tên này lại hỏi cô mấy câu này. Bộ hắn muốn thuê vệ sĩ chắc

– Dạ là...đai đen karate

– Được rồi, cô được nhận

– Ồ

Nãy giờ cô và anh ta toàn nói những câu không ăn khớp gì với công việc mà cũng được nhận sao

– Sao? Có í kiến gì?

– À dạ không

Triệu Hà cúi mặt xuống, lí nhí đáp, nhìn cô chẳng khác gì con cừu non ngoan ngoãn, hay vâng lời người khác. Nhưng nói vậy thôi chứ trong lòng Triệu Hà đang nhiều ủy khuất lắm đấy. Tên “anime” này nãy giờ làm cô có cảm tưởng hắn đang ăn hiếp cô, ăn nói thì vô cùng xác xược. Thấy mà ghét!!!

– Thế bao giờ đi làm ả?

– Ngày mai

– Vâng

Triệu Hà lặng lẽ về. Dọc đường, điện thoại réo lên

– A lô

– Dạ này con khỏe không?

– Dạ khỏe nhưng có chuyện gì không vậy mẹ?

– Hồi chơi thôi. Ba mẹ sang Pari chơi. Tháng sau sẽ về. Con liệu mà kiếm cho mẹ 1 đứa cháu đấy

– Dạ con biết rồi

“Tút”

Tất mảy, khuôn mặt đang vui tươi của cô trở nên hằm hằm như muốn ăn tươi nuốt sống người khác. Ba mẹ cô chơi ác thật, con cái đang lang thang ở đây mà không lo lại còn rủ nhau sang Pari chơi. Muốn chọc tức cô đây mà đã vậy lại còn bắt cô lấy chồng nữa chứ. Nhưng dù sao lỗi cũng không phải ở họ, ba Triệu Hà rất giàu, có khả năng nuôi cô cả đời nhưng chủ trương dạy con cái của họ lại theo phong cách Mỹ: Con cái khi 18 tuổi phải tự lập, mẹ cô cũng chả có i kiến gì. Còn bà chị khốn nạn kia nữa, i có chồng, quăng bỏ đứa em gái này luôn. Triệu Hà bực mình vừa đi vừa đá mấy cái chai lăn lóc bên đường. Thâm mong sẽ có ông bụt nào ra giúp mình giải tỏa con giận. Quà thật ông bụt có xuất hiện nhưng không phải ông bụt như cô mong muốn

– Bé Triệu Hà ơi! Sao buồn vậy em?

– Người ta lớn rồi không còn là bé nữa. Đề nghị chỉnh lại cách xưng hô đi

– Ôi nhìn bé giận trông đáng yêu quá à!

Bó tay với tên này

Cái anh chàng này là bạn của chị cô, tên là Thái. Giống như cái tên, tính cách anh ta vô cùng biến thái. Cô và hần tình cò gặp nhau trong lúc cô đang xử lí bọn giang hồ ngoài đường. Chỉ mới gặp nhau có 1 lần vậy mà tên này cứ bám chặt lấy cô. Nói cô là người trong mộng của hần. Nghe mà mắc ói nhưng cũng nể hần là bạn chị cô chứ nếu không cô đã đâm cho hần 1 cú rồi

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Vô Tội!!!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 2

– Anh Thái, em đang mệt. Phiên anh tránh xa em 1000m nếu không muốn em nổi điên

– OK. Bé cưng của anh đáng yêu quá à!!!

Thái nói xong chạy tót đi mất. Anh từng thấy cô nổi điên 1 lần rồi nên chắc chắn sẽ không muốn thấy 1 lần nữa đâu còn Triệu Hà thì đang đau khổ ôm đầu. Sao xung quanh cô toàn là những con người quái dị không vậy nè?

Vứt chiếc túi xách lên bàn rồi thả người lên giường, đầu óc cô đang suy nghĩ mông lung thì chiếc điện thoại lại 1 lần nữa réo vang

“Ai lại làm phiền mình vậy nhỉ? Chắc chỉ có thể là Trúc Phương thôi”

Cô tự nhủ rồi bắt máy, không để đối phương kịp nói gì thì đã tuôn ra 1 tràng

– Alo, cậu đấy hả? Hồi nãy cuộc phỏng vấn thành công rồi nhưng cái người phỏng vấn thì kì cục lắm. Anh ta toàn hỏi mấy cái câu chả ăn nhập gì cả rồi dừng dừng cho tở vào làm luôn. Người gì đâu mà quái đản thiệt chứ

Thấy đối phương không trả lời mà chỉ có tiếng thở phì phò như đang tức giận. Triệu Hà lo lắng hỏi:

– Cho hỏi...là ai...đang nghe máy vậy?

– Tôi đây

– Tôi...là ai?

– Là anh chàng quái đản toàn hỏi những câu không ăn nhập gì cả

Triệu Hà giật bắn người, là anh chàng “anime” đó sao. Thôi chết cô rồi

– Tôi...thật sự không biết. Xin...lỗi anh

– Cô tưởng xin lỗi là xong à! Thôi được rồi, mai tôi sẽ xử lí

– Sao anh biết số tôi vậy?

– Là tổng giám đốc. Tôi không có quyền biết thông tin của nhân viên sao?

Lần này Triệu Hà khóc không ra nước mắt, anh chàng “anime” đó là tổng giám đốc sao? Thật sự là không thể tin được! Ờn bờ li vợ bờ. Cô vờ đánh trống lảng:

– A HA HA HA!!! Không ngờ anh là tổng giám đốc sao? Thôi tôi có việc bận rồi. Tạm biệt

Nói 1 câu không liên quan gì hết. Triệu Hà vội vàng cúp máy. Cô mà nói chuyện thêm với tên này chắc có ngày lên tăng xông não mà chết mất

oOo

Triệu Hà lo lắng, đập chân tứ lung tung, tưởng tượng cảnh mình bị tên “anime” đó tra tấn giống như thời trung cổ

Cô quỳ sụp xuống, chắp 2 tay, miệng lầm bầm:

– Vái trời, ngày mai cho con được ăn ngon ngủ yên. Con xin cúng ngài quả chuối

Nói xong liền chìm vào giấc mộng đẹp

Sáng sớm ngày hôm sau...

Triệu Hà tỉnh dậy, cảm thấy cơ thể sảng khoái vô cùng nhưng... có lẽ ông trời đã không nghe thấy nghe thấy lời cầu nguyện của cô

– THÔI CHẾT RỒI, TRỀ RỒI!!!

Cô hét toáng lên rồi vội vàng thay đồ, vệ sinh, dùng hết sức còn lại phóng tới công ty. Gặp cô tiếp tân, Triệu Hà run run:

– Tổng... tổng... tổng giám đốc...

– Đang họp ạ

Ồi vậy là ông trời đã nghe thấy lời cầu nguyện của cô mà nhưng ý nghĩa đó chợt vụt tắt khi tiếng loa vang lên:

– MỜI CÔ TRIỆU HÀ ĐẾN PHÒNG HỌP LIỀN, NGAY VÀ LẬP TỨC

Triệu Hà lời nhặt kí ra, ghi: Tạm biệt mọi người, hẹn gặp lại trên thiên đàng. Hôm nay là đám tang của tôi, nhớ tham dự đầy đủ

Cô vội vàng chạy lên lầu, hỏi thăm mãi mới biết phòng họp ở đâu. Mở cửa ra, cúi đầu chào. Quay người định đóng cửa lại, Triệu Hà cảm giác có cái gì đó đang phóng tới lưng mình liền quay người chụp lấy. Mở tay ra, là cây bút. Nhìn thủ phạm bằng ánh mắt ăn tươi nuốt sống. Ô MAI...CHÚI!!!

Thủ phạm đang cười toe toét kia là con... Trúc Phương chết tiệt. Triệu Hà không tự chủ được mà hét lên:

– Cái con kia, mày định ám sát tao à?

Những ánh mắt quét lên người Triệu Hà, giờ cô cũng hối hận không kịp. Án tử hình đang chờ cô rồi. Triệu Hà nhẹ nhàng háng giọng rồi tìm chỗ ngồi, bao nhiêu tiếng xì xầm nổi lên:

– Cô ta là ai vậy?

– Không biết nữa, nghe nói là người mới

– Gan dữ ta, mà cũng xinh đấy chứ

– Nhìn là biết cô ta không phải dạng đàn hoàng rồi, tóc đã nhuộm lại còn chơi mắt xanh nữa chứ. Chắc là định quyến rũ tổng giám đốc đây mà

– Nhưng hình như cô ta biết võ thì phải, trông cũng ghê gớm thiệt

.....

Triệu Hà muốn tán vào những cái mồm đó ghê. Dạ thưa các anh các chị, tóc em vàng, mắt em xanh đều là hàng di truyền 100% đấy ạ, làm như em thích lắm vậy. Vội lại em cũng không rảnh đi quyến rũ tổng giám đốc của các chị đâu ạ, các chị cứ việc đem anh ta về nhà chơi, anh ta có chết chắc em cũng mừng lắm đó

Mà thôi, quay lại việc chính. Triệu Hà sau khi yên vị ngồi xuống, liền lôi ngay điện thoại ra, gửi 1 loạt tin nhắn “khủng bố” cho Trúc Phương:

” Cái con khốn kia, mẹ bà mày, mày nghĩ sao lại phóng cây bút vào đầu tao thế kia, bộ muốn gây sự à”

” Bây giờ mày hại tao bị hiểu lầm đó, muốn tao xử sao đây!”

” Tao thề, tao rửa mày không sanh không đẻ, không bảo toàn nòi giống được đâu con. Đi xe, xe đụng. Đi tàu, tàu chìm. Ở nhà, nhà cháy. Mày có chồng, chồng mày ngoại tình, mày có vợ, vợ mày đi theo trai. Đi chết hết đi.....” ( mấy lời chửi này là từ bộ phim ” chuyện thần tiên ở xứ sở ô-dam”, ai coi rồi thì biết )

Nhấn 1 đồng tin mà Trúc Phương chỉ nhấn lại 4 chữ: “Lát tao giải thích”

Và bây giờ tâm trí mỗi nhân vật đều khác xa

Tổng giám đốc “anime” vẫn thao thao bất tuyệt

Trúc Phương thì vẫn cười thầm trong lòng

Còn nhân vật chính là Triệu Hà thì đau khổ ôm đầu, chờ khi buổi họp kết thúc

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Vô Tội!!!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 3

Cuộc họp kết thúc, Triệu Hà lôi Trúc Phương ra ngoài, nắm lấy cổ áo giờ lên, giọng đầy sát khí

– Rốt cuộc là mày muốn cái gì?

– Cứ bình tĩnh chị Triệu Hà đáng yêu, em đây rất vô tội, chỉ muốn giúp chị mà thôi

– Giúp cái gì mà giúp, làm tao bị nhục trước mặt mọi người rồi kìa

– Cứ bình tĩnh, tao đang định làm cho tổng giám đốc chú ý đến mày

Triệu Hà cười ha ha, lấy tay quệt nước mắt:

– Mày lấy đầu ra ý tưởng đó vậy, mày tưởng tao thích hấn à! Hấn ta cho dù có đẹp trai nghiêng nước nghiêng thành đi chăng nữa thì bốn sư cũng không thèm thích đâu nhá. Cái mặt thấy ghét à!

Bỗng sau lưng cô, ai đó đang hắng giọng và nhìn cô bằng con mắt rực lửa, Triệu Hà quay lại, vội vàng thay đổi 180 độ, tươi cười:

– A, chào tổng giám đốc đẹp trai, anh đang đi đâu vậy? Có cần tôi giúp gì không?

– Không, mặt tôi thấy ghét như vậy thì chắc ai đó không muốn giúp đâu

– Ha ha ha, tổng giám đốc chỉ khéo đùa. Thôi tôi đi trước nhé

Nói xong Triệu Hà vội vàng kéo Trúc Phương đi, sau đó thở phào:

– Thôi được rồi, chuyện này tao tạm bỏ qua, bây giờ chỗ làm việc của tao là ở đâu

– Đẳng kia

Trúc Phương chỉ vào 1 góc phòng, Triệu Hà ném Trúc Phương đi thật xa mới yên tâm lại chỗ ngồi. Thật xui xẻo, đang cật lực làm việc mà cô cứ hay bị tổng giám đốc sai đi làm việc vặt vãi. Đành thế lại còn bị mấy ánh mắt hình viên đạn của các nhân viên khác chiếu vào người, vô cùng khó chịu. Nhưng không hiểu sao cô lại có 1 cảm giác rất quen thuộc với hấn, giống như cô đã từng gặp hấn rồi vậy nhưng thôi, thời gian đâu mà để í chuyện tầm phào đó. Bây giờ cô đã chính thức bị ba mẹ vứt bỏ thì đành phải tự lực cánh sinh thôi. Phải kiếm tiền để bù cho những ngày qua cô phải mĩ Hảo Hảo cho đỡ đói. Trưa, Triệu Hà lôi kéo Trúc Phương đi bao cô ăn, dạo này ngân sách cô cạn kiệt rồi. Ai ngờ vừa gặp cô bạn đã bị tổng giám đốc lôi đi, cô nhẹ nhàng nói:

– Dạ thưa tổng giám đốc, có việc gì không ạ?

– Có

- Việc gì ạ?
- Việc ăn
- Ăn gì ạ?
- Ăn cơm
- Cơm gì ạ?
- Cơm gà
- Gà gì ạ?
- Gà nướng
- Nướng gì ạ?
- Nướng gà
- Gà gì ạ?
- Gà nướng
- Nướng gì ạ?
- Nướng gà
- Gà gì ạ?

#\$%^&\*(

Nếu không có tác giả can ngăn thì có khi cuộc trò chuyện dài đến sáng mai luôn quá!!! Tổng giám đốc dẫn cô ra nhà ăn, Triệu Hà ngồi ngấu nghiến cái đùi gà, trông vô cùng mất hình tượng nhưng tổng giám đốc thì ngược lại, còn cười vui vẻ gấp thêm gà cho cô khiến cho nhiều nhân viên nữ ghen tức còn Triệu Hà thì vẫn...ngây thơ như con gà tơ đang ăn thịt gà. Sau khi vỗ béo cho cái dạ dày của mình xong, cô định đứng lên về phòng thì lại bị tổng giám đốc ngăn lại, hỏi cô còn muốn ăn gì nữa. Không cần suy nghĩ, Triệu Hà trả lời ngay:

- Kẹo chocolate
- Tuổi rồi mà cô còn ăn thứ đó
- Ăn kẹo mà còn phải bắt buộc số tuổi nữa sao

Nhiều nhân viên nam nghe cuộc đối thoại giữa 2 người liền chạy lại nói:

- Triệu Hà, món ăn vật em thích nhất là gì?

Cô vẫn như con gà tơ, vui vẻ trả lời:

- Dạ, em thích ăn chocolate, kẹo mút, bim bim, bánh kem,...

Lời nói của cô nghe như lời đối thoại của 1 đứa con nít 4 tuổi vậy. 24 tuổi rồi mà thích ăn bim bim, kẹo mút thì quả thật đây là chuyện lạ có 1 0 2. Nói đã xong, Triệu Hà quay lại thì thấy tổng giám đốc hằm hằm nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống. Tổng giám đốc lôi cô đi thật xa mới nói:

- Triệu Hà, từ bây giờ những thông tin về em không được tiết lộ cho người khác nữa và em cũng không được nói chuyện với những người đó nữa
- Tại sao?
- Em không cần biết. Chỉ có tôi mới được biết thôi
- Tại sao?
- Tại vì...tôi là tổng giám đốc mà tổng giám đốc mới có quyền biết thông tin của nhân viên
- Ồ...ờ...hiều rồi

Có thể nói đây là cái lí lẽ nhảm nhất trên đời mà cô từng nghe nhưng thôi, lỡ chọc giận tên anime này, có khi cô lại bị hấn hành cho chết mất

oOo

Về chỗ ngồi, Trúc Phương vui vẻ nói:

- Sao rồi? Ăn cơm với bạn trai có ngon không?
- Bạn trai cái mốc xì í
- Đùa thôi, thế giám đốc bao mày à?
- Ờ
- Vậy anh ta cũng tốt bụng lắm chứ
- Tốt bụng cái con khỉ khô. Tự nhiên bắt tao không được nói chuyện với các nhân viên nam nữa à

Trúc Phương mỉm cười xoa xoa đầu cô:

- Mày còn ngây thơ quá

~~~~~

Sorry vì đã post chap trễ, thôi thì mọi người đọc vui vẻ. Minh sẽ cố gắng để viết chap tiếp mắt công có người hóng^^. Thân!!!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Vô Tội!!!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 4

Ngày thứ nhất đi làm mà Triệu Hà đã bị nhiều người ganh ghét vậy còn ngày thứ 2 thì sao đây???

- Triệu Hà, đưa hồ sơ này cho phòng nhân sự đi
- Triệu Hà, đưa bảng hợp đồng này cho phó giám đốc đi
- Triệu Hà, sang chỗ sếp lấy hồ sơ đi

.....

Nhưng đó chỉ là những lời sai bảo của các nhân viên còn tổng giám đốc thì...

- Triệu Hà, lấy cho tôi ly nước
- Triệu Hà, lấy cho tôi cây bút
- Triệu Hà, lấy cho tôi tờ giấy

...

Đầu óc cô bị quay như chong chóng, Triệu Hà bức mình không nói gì, im lặng. Ai ngờ tổng giám đốc lại cứ sai cô những chuyện không đâu, thế là cô bơ luôn

- Triệu Hà, có nghe tôi nói không. Này, em dám bơ tôi à. TRIỆU HÀ!!!
- Cái gì mà cứ kêu hoài vậy

Cô gắt lên, không thể chịu nổi tên “anime” khôn kiếp này nữa rồi. Cô muốn bùng cháy. Tổng giám đốc thấy cô gái nhỏ giận dữ như muốn bóp chết anh liền hắng giọng:

- Tôi định mời em đi ăn kem nhưng... thấy thôi vậy

Mắt Triệu Hà sáng rực như sao, gật đầu như máy:

– Đi, đi liền

Cô vội vàng lôi kéo tổng giám đốc không để ý đến con mắt rực lửa của các nhân viên nữ, tổng giám đốc cũng tươi cười đi theo cô gái nhỏ. Đang thông dong, bỗng anh bắt gặp 1 cặp tình nhân đang đi dạo, người nữ nắm tay người nam, nũng nịu:

– Anh Nam, anh mua cho em cái kia đi

– Được rồi, được rồi

Người nam vui vẻ:

Anh nghĩ Triệu Hà chưa bao giờ gọi tên anh cả, liền nói:

– Triệu Hà

– Dạ?

– Đừng gọi tôi là tổng giám đốc nữa, gọi bằng tên đi

Triệu Hà phản đối:

– Không được

– Tại sao không được

– Bởi vì...tôi có biết tên tổng giám đốc đâu

Anh suýt nữa xỉu nhưng nhận ra đây là chỗ đông người liền lấy lại phong độ, cười cười:

– Là Nam Phong

– Ờ

– Từ giờ, mỗi khi mình ra ngoài, em phải gọi tôi là anh Phong đó biết chưa

– Tại sao?

– Không cần biết

Nói xong, Nam Phong nắm tay Triệu Hà lôi đi, để lừa được cô gái nhỏ này quả thật rất dễ. Bước vào quán kem, 1 số cô gái mắt sáng như sao cố gắng tìm cách bu lấy Nam Phong nhưng nhận ra còn 1 cô gái đi cùng anh thì đành nhậm nại im lặng. Vừa ngồi xuống ghế, Triệu Hà nhanh nhẩu nói:

– 5 cây kem chocolate, 3 cây kem vani, 4 ly nước ngọt,...

Nam Phong cười cười, nói:

– Tôi không có ăn đâu, em đừng gọi nhiều như vậy

Cô giương bộ mặt ngây thơ lên, cười xán lạn:

– Ai nói là tôi gọi cho anh, những phần tôi gọi là mình tôi ăn thôi mà

Nam Phong đang yên lành trên ghế mà nghe cô nói xong liền bay thẳng xuống, té 1 cái bịch, Triệu Hà hốt hoảng:

– Tổng giám đốc...í lộn anh Phong, có sao không? Sao tự nhiên đang ngồi mà lại té vậy?

– Không...tôi không sao

Nam Phong cố gắng ngồi trên ghế. Quả thật lời nói của Triệu Hà có tính sát thương rất cao, anh phải cẩn thận. Thức ăn được mang ra, Triệu Hà “xử lý” vô cùng nhanh, gọn, lẹ. Lại còn kêu thêm nhiều món khác nữa, có vẻ cô đã hại túi tiền của Nam Phong rồi nhưng Nam Phong vẫn cười nhìn cô ăn. Cô nghi ngờ suy nghĩ: “Mất tiền mà anh ta còn vui được nữa sao?”. Ăn xong, 2 người đi về. Bỗng, có 1 cô bé tầm 17, 18 tuổi bước tới, trên tay cầm chiếc máy ảnh, nhẹ nhàng nói:

– 2 anh chị ơi, em có thể chụp vài tấm về 2 người được không? Em cần phải làm báo tường cho trường, nội dung về tình yêu

Triệu Hà vội xua xua tay:

– Ô không không, em hiểu lầm rồi, chúng tôi chỉ là...

– Được chứ, em cứ chụp thoải mái đi

Nam Phong cướp lời cô, bộ dạng ung dung tự tại làm Triệu Hà vô cùng khó chịu, cô định nói gì đó nhưng Nam Phong đã che miệng cô lại, cười tươi:

– Em cứ chụp thoải mái đi, bạn gái tôi ngại đấy mà

Cô bé liền giơ máy ảnh ra, nói:

– Bây giờ anh choàng tay lên vai chị ấy đi

Nam Phong vui vẻ làm theo

“Tách”

Triệu Hà cũng đành phải cố gắng cười, không thể phụ lòng cô bé ấy được

– Bây giờ anh ôm chị ấy đi

“Tách”

– Bây giờ...bây giờ...bây giờ..

– Sao vậy em?

Triệu Hà lo lắng hỏi, tự nhiên bây giờ mặt cô bé đỏ lên, miệng thì lắp bắp

– Bây giờ..2 người hôn nhau đi

HẢ!!! Chuyện này thì nhất định không được, không thể được. Triệu Hà lo lắng, định từ chối thì Nam Phong nhanh nhẩu cướp lời cô:

– Được thôi

Nói rồi, anh ôm Triệu Hà, đặt 1 nụ hôn lên môi cô. Mặt Triệu Hà đỏ bừng cả lên còn cô bé kia thì vỗ tay tán thưởng:

– Oa, hình rất đẹp, biểu cảm 2 người rất tốt. Cảm ơn 2 anh chị đã hợp tác, chúc 2 anh chị hạnh phúc

Nói xong, cô bé vui vẻ ngúng ngoẩy bỏ đi còn Triệu Hà đứng như trời trồng, tất cả thoáng qua giống như là giấc mơ vậy à không là ác mộng đúng hơn. Cô bực mình quay đầu, giận dữ, không thèm nói chuyện với Nam Phong, anh xoa đầu cô như đứa bé, nói:

– Có gì đâu mà phải giận, đó chỉ là 1 nụ hôn thôi mà

– 1 nụ hôn thôi sao, anh có biết nụ hôn đó quan trọng với tôi đến thế nào không? Đó là nụ hôn đầu của tôi đó, thật đáng tiếc khi nó lại được trao cho kẻ lòng lang dạ sói như anh

Triệu Hà giận dữ quay mặt đi, thút thít nói. Nam Phong cười cười như trêu ngươi cô, khuôn mặt vẫn vui vẻ như chưa có chuyện gì. Triệu Hà bực mình đánh 1 quyền lên mặt anh, Nam Phong chụp lấy cánh tay cô, nói bằng giọng giễu cợt:

– Em đừng tưởng là có mỗi đai đen karate thì muốn làm gì thì làm nha! Tôi có đai đen karate, đai đen judo, đai đen taekwondo và đai đen vovinam đấy. Đừng bao giờ dờ những chiêu võ bình thường này ra trước mặt tôi

Triệu Hà bực mình hất cánh tay Nam Phong ra, bỏ đi. Không thèm để ý đến anh nữa. Quân tử trả thù 10 năm chưa muộn

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Vô Tội!!!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 5

Triệu Hà về đến công ty, giận dữ nằm ườn ra bàn như con nít làm cho các nhân viên nam lại an ủi

– Triệu Hà, ai ăn hiếp em vậy?

– Nói đi để anh đập nó cho

– Thằng nào dám ăn hiếp em, anh đập cho nó chết tươi luôn

Triệu Hà nghe vậy liền ngược đôi mắt cún con lên, vui vẻ nói:

– Thiệt chứ?

– THIẾT

Cả đám đồng thanh làm cho Nam Phong từ trong phòng làm việc cũng nghe thấy, đi ra ngoài xem có chuyện gì.

Còn Triệu Hà thì cười tít mắt nhưng cũng đành phải nói:

– Thôi kệ đi, dù sao em cũng chả muốn quan tâm nữa

Cô nắm chặt tay các nhân viên nam, nũng nịu:

– Máy anh có kẹo chocolate không, em đói quá à? (Mới đi ăn kem về mà kêu đói)

Hơn 10 hộp chocolate được bày ra bàn, cô vui vẻ nhận lấy còn bồi thêm một câu

– Máy anh tốt bụng quá à! Em chỉ thích những người như vậy thôi

Nhiều anh chàng nghe vậy, đôi mắt ánh lên hình trái tim, miệng cười ngơ ngếch trông chẳng khác nào tên ngố. Tất cả đều vui vẻ mà không biết rằng từ đằng xa, bảo cấp 10 đang đổ bộ tới

– Mọi người làm gì ở đây, không đi làm việc à? Có muốn tôi trừ lương không?

Nam Phong gằn giọng, 2 ánh mắt tóe đầy lửa. Triệu Hà cũng vội vàng quay lại, không dám nói gì nữa. Nam Phong NÓI NHỎ vào tai Triệu Hà (thật ra không hề nhỏ đâu, cô muốn thùng mìn nhử luôn rồi này):

– Tôi đã nói gì với em

– Nói gì là nói gì

Triệu Hà cố tình giả ngu, không nghe lời Nam Phong làm anh bức mình, hăm dọa:

– Nếu như em còn cố tình nói chuyện với các nhân viên nam nữa thì tôi e rằng tháng lương của em. ...

Nam Phong nói ngập ngừng làm cho Triệu Hà sợ hãi, cô tức khí nói:

– Nhưng... tổng giám đốc, tôi vô tội!!!

Nam Phong khẽ khàng cười, quay đi làm cho cô nổi khí xung thiên nhưng cũng đành nhịn nhục, quay lại làm việc tiếp. Không hiểu sao tên này lại làm vậy, cô có thù oán gì với hắn cơ chứ. Đả thế bèn cô nương không thèm quan tâm đến người nữa, muốn làm gì thì làm. Ta bơ người luôn!

Giờ ra về, Triệu Hà cùng Trúc Phương tính cùng nhau đi bộ về ai ngờ, vừa bước ra cửa, cô suýt đứng tim. Vội vàng nói với Trúc Phương:

– Chuẩn bị sẵn sàng chưa?

– Chuyện gì?

– Khi bước ra cánh cửa đó, tốt nhất mày hãy chuẩn bị tinh thần

– Mày nói vớ vẩn cái gì vậy?

Triệu Hà hít sâu, không nói gì, nắm tay Trúc Phương lôi nhanh ra cửa, bởi vì đằng sau cánh cửa đó có 1 thứ mà cô không muốn dính dáng tới

– Bé Triệu Hà ơi, anh đến đón em nè

Thái đứng ngay lẽ đường, khua khua tay như tên điên mới trốn viện tâm thần làm cho mọi người đều đổ dồn mắt về phía cô. Cô lấy tay che mặt, giả vờ như tôi vô tội, tôi không liên quan gì hết. Ai ngờ, Trúc Phương nhéo nhéo tay cô, trêu:

– Ai vậy? Có bồ mà giấu à?

– Không phải là bồ đâu. Là con khi mới xổng chuồng đấy

Thái chạy lại, nở nụ cười đến mức không thấy mặt trời

– Triệu Hà đi về thôi... ờ... ai đây?

Thái nhìn chăm chăm Trúc Phương làm cô nàng hơi ngại ngùng, nhẹ nhàng nói:

– Dạ em là bạn của Triệu Hà

“Bùm” 1 tia sét đánh vào người Thái, anh chàng vội vàng chỉnh lại mái tóc, cúi đầu:

– Chào em, anh tên Thái

Khỏi cần nhìn cũng biết, tên Thái này đã bị trúng tiếng sét ái tình của Trúc Phương rồi. Triệu Hà liền đem 2 người ra so sánh. Thái nhìn cũng khá điển trai nhưng nếu anh bỏ cái tính biến thái và mê gái đi chắc cũng có khối người thích rồi còn Trúc Phương thì khuôn mặt cũng rất xinh xắn, dễ thương giống như em bé nhưng thật tiếc khi cô nàng lại mắc phải cái tật thích nói móc nói mỉa người khác lại còn rất gian xảo, mưu mô. Thảo nào cô nàng vẫn còn trong tình trạng FA. Nhưng nếu để 2 người này thành 1 cặp thì trông cũng khá đẹp đôi đấy chứ. Với lại nếu như Thái thích người khác thì chắc chắn anh chàng sẽ không còn quấy phá cô nữa còn Trúc Phương cũng sẽ không léo nhéo bên tai cô về tông giám đốc nữa, đôi tai cô sẽ được nghỉ ngơi, tỉnh dưỡng. Ôi đúng là 1 mũi tên trúng 2 đích, cô thật là thông minh mà. Triệu Hà liền thực hiện kế hoạch đã vạch sẵn trong đầu. Cô vỗ vai Trúc Phương, cười tươi:

– Thôi chết chắc giờ này Phương đói lắm phải không? Anh Thái chờ Phương đi ăn hộ em với, em có việc bận mất rồi

Nói xong, cô đẩy mạnh Trúc Phương làm cho cô nàng ngã vào lòng Thái. Mặt anh chàng khá ửng đỏ và bối rối nhưng đôi mắt thì lộ rõ vẻ sung sướng tột cùng (Ôi! Thiệt là mê gái mà). Hoàn thành kế hoạch bán đũa bạn thân xong, cô dung dăng dung dẻ chạy đi. Bỗng 1 chiếc BMW đỗ ngay cạnh cô, Nam Phong bước ra như 1 chàng hoàng tử làm xiêu lòng nhiều cô gái đi ngang qua, cất giọng nói trầm ấm:

– Tôi có thể mượn phép chờ em đi ăn được không?

Nhưng thật tiếc Triệu Hà không hề hứng thú với anh chàng hoàng tử “đập chóa” này, với lại cô còn giận vụ hồi sáng liền lạnh lùng nói:

– Thật đáng tiếc nhưng đây không phải là chuyện cô tích nên tôi cũng mượn phép xin được từ chối

Nói xong, cô định quay người bước đi liền bị Nam Phong nắm lấy tay, giật lại rồi vác cô lên vai ném vào xe

Híc, đây không phải là mời công chúa đi ăn mà là bắt cóc công chúa đi ăn thì đúng hơn T\_T

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Vô Tội!!!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 6

– Ăn đi

– Không

– Ăn mau lên

– Không là không

– Ăn đi cho kẹo

– Không thèm

– Bim bim

– Cũng không thèm

Nam Phong khuyên dỗ mọi cách nhưng Triệu Hà nhất quyết không chịu ăn, cô cực kì bực mình, cả người vẫn còn ề ề vì bị ném vào xe. Nam Phong

sử dụng chiều cuối

– Ăn đi thì sẽ được tăng lương

\*Nhóm nhàoam\* Triệu Hà vội vội vàng vàng ăn như bị ai cướp phần, cô vốn là chúa mê tiền, được tăng lương như vậy ai mà không thích chứ. Ăn xong, cô đứng dậy định đi về bỗng có tiếng nói phát ra từ sân khấu, một người đàn ông tầm 50 tuổi, nói:

– Đề kỉ niệm ngày thành lập của nhà hàng, chúng tôi xin được chọn 1 trong những quý khách ở dưới. Người được chọn hãy phô diễn tài năng của mình, ví dụ như hát, diễn kịch,...nói chung là bất cứ cái gì cũng được

Triệu Hà có vẻ như không hứng thú lắm, kéo áo Nam Phong đòi về ai ngờ người đàn ông lại nói tiếp:

– Mời cô gái đang đứng ở dưới kia lên đây biểu diễn

Triệu Hà giật bắn người, dường như không tin được liền lấy tay chỉ vào mình, nhẹ nhàng hỏi:

– Tôi sao?

– Vâng

– Nhưng mà...

– Hy vọng cô đừng từ chối. Cô có thể biểu diễn bất cứ cái gì cô muốn

Triệu Hà biết biểu diễn cái gì đây, cô liền đưa ánh mắt cầu cứu sang Nam Phong thì thấy anh giương đôi mắt đầy gian xảo. Cô chắc chắn anh đã làm điều gì đó nên người đàn ông trên kia mới mời cô lên. Thời thì có gì diễn nấy vậy, Triệu Hà không nhanh không chậm tiến lên sân khấu, nói nhỏ về tiết mục của mình với người đàn ông. Ông ta gật gù rồi đi xuống ra lệnh cho những người phục vụ

Tiếng nhạc nổi lên, Triệu Hà lấy hết dũng khí và hát:

– Greatness as you

smallest as me

you show me what is deep as sea

a little love, little kiss

a little hug, little gift

all of little something

these are our memories

you...make me cry

make me smile

make me feel that love is true

you always stand by my side

I don't want to say goodbye

.....(A little love)

Từ đầu bài đến cuối bài, mọi người đều lắng nghe sau đó những tiếng vỗ tay rần rần nổi lên, thậm chí cả Nam Phong, Triệu Hà cảm thấy hơi ngượng ngùng nhưng cũng mỉm cười cúi đầu đáp lại. Xuống chỗ ngồi, cô nắm áo Nam Phong lôi đi, vừa ra đến cửa, cô hét lên khiến người đi đường đều quay đầu lại nhìn

– Chuyện này là do anh cố í làm đúng không

– Đúng thì sao, không đúng thì sao

Triệu Hà lần này nổi nóng thật sự, cô giận không phải vì bị bắt đứng trên sân khấu hát mà là do cô tình cờ nghe được đoạn đối thoại mà những cô phục vụ nói với nhau

– Ê, con nhỏ đó là ai mà tổng giám đốc công ty Minh Trí lại cho nó biểu diễn vậy nhỉ

– Nhìn cái mặt là thấy không phải dạng đẳng hoàng rồi, nhìn đầu tóc nó đi kìa

– Cái mặt trông xấu thấy ghê (Dạ thưa chị hai, người ta là đại mỹ nhân đó ạ)

Triệu Hà liền bỏ đi một mạch mặc cho Nam Phong hết lời xin lỗi nhưng cô vẫn bỏ ngoài tai nhưng Triệu Hà à...em vẫn còn ngây thơ lắm

– Thế em muốn gì thì mới tha thứ cho tôi

– Bánh flan

Ô hô, lời đùa ra rồi kìa. Triệu Hà hốt hoảng bịt chặt miệng mình lại, từ khi nào mà cô trở nên ham ăn thế này, cô nói bằng giọng cực kì nhỏ, đủ để cho 2 người nghe thấy

– Cho dù anh có làm gì thì tôi cũng không tha thứ cho anh đâu

– Kể cả bánh flan

Triệu Hà chán ghét quay đầu lại, chạy đi. Sau khi chạy được 1 đoạn, bỗng Nam Phong từ đâu chạy ra, trên tay là hộp bánh flan bọc tổ chẳng. Hai mắt cô sáng rực lên, liền đưa tay chụp lấy nhưng Nam Phong nhanh hơn, anh đưa hộp bánh flan lên cao làm cho cô không thể với tới được, cô bực mình gắt:

– Đồ nhỏ nhen

– Tôi sẽ đưa cho em với 1 điều kiện

– Gì?

– Em không được giận tôi nữa

– OK

Tưởng chuyện gì chứ chuyện này thì cô đồng ý

– Còn nữa

Nói xong, Nam Phong đưa tay chỉ lên má

– Sao thế? Mặt anh bị gì à?

– Kiss lên đó đi

– Anh định lừa con nít à. Tôi không làm đâu

– Không thì thôi

Nam Phong quay ngoắt lại định bỏ đi

– Ê...thôi được...tôi...đồng ý

Triệu Hà lắp bắp nói, 2 má đỏ lên. Híc, vì miếng ăn mà cô phải bán đi nụ hôn ngàn vàng của mình, chắc đến Trư Bát Giới cũng phải gọi cô là sư phụ mất. Cô chu mỏ lên, lướt nhẹ qua má Nam Phong. Sau đó chụp lấy bánh flan rồi chạy biến đi mất. Nam Phong thì khẽ phì cười, lắm bả:

– Đúng là con cừu nhỏ ngốc nghếch!!!

oOo

Vừa chạy về nhà, Triệu Hà bắt gặp cảnh có 1 0 2. Ôi chúa ơi! Trúc Phương và anh Thái đang...hôn nhau. Tiến triển nhanh đến mức đó rồi cơ à? Nhưng hôn ở đâu không hôn lại đi hôn ngay trước cửa nhà cô làm cô nhớ lại nụ hôn hồi nãy với Nam Phong, 2 má bất giác hồng đỏ lên. Cô chạy lại mỉm cười í vị:

– Ấy gu, tình cảm thâm thiết dữ ta ơi

Trúc Phương giật mình buông Thái ra:

– Chỉ là...tai nạn thôi

Trúc Phương nói điều này thì cô tin bởi vì cô phát hiện dưới chân cô bạn có vỏ chuối bị ai đó vứt đi. Theo suy đoán của cô thì chắc Trúc Phương đang đi thì bị trượt chân té ngã sau đó thì anh Thái đỡ lại và thế là...kiss. Ôi từ khi nào mà cô trở nên thông minh vậy nè, chắc một cô phải hành nghề thám tử

mới được (Vâng, chị quá thông minh. Ngay cả suy luận của chị thì con nít nó cũng đoán ra được). Nhưng Triệu Hà vẫn khó hiểu, lỡ chạm môi rồi nhưng sao 2 người đó vẫn đề tư thế đó lâu thế, đến khi cô bắt gặp mới buông ra. Trúc Phương đỏ mặt rồi chạy đi, miệng khẽ nói:

– Tớ...tớ đi về đây

– Anh...cũng về đây

Anh Thái cũng chạy đi chỉ còn mình Triệu Hà vẫn đứng đó lăm bằm

– 2 người đó uống nhằm thuốc à

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Vô Tội!!!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 7

– Nam Phong, cô bé đó sao rồi? – Một người phụ nữ trung niên cất tiếng, khuôn mặt mỉm cười đầy phúc hậu

– Phải nói...đó là 1 cô gái rất thú vị

oOo

Triệu Hà vừa đi vừa ngâm nga bài hát tối qua cô nghe được, bộ dạng trông rất yêu đời. Vừa đến công ty, cô thấy rất nhiều nhân viên đang xầm xì cái gì đó, liền hỏi Trúc Phương:

– Ê có chuyện gì vừa xảy ra vậy? Mọi người bị hóa điên hết rồi hả?

– Hóa điên cái đầu mày í. Sắp tới là sinh nhật tổng giám đốc, anh ta vừa thông báo là sẽ tổ chức 1 cuộc thi, nghe đầu là cuộc thi sắc đẹp thì phải, gồm 2 hạng: Hạng nhất và hạng nhì mà hình như là chỉ dành riêng cho nữ thôi. Ai đứng hạng nhất thì sẽ được nhảy chung với tổng giám đốc còn hạng nhì thì nhảy với trợ lý của tổng giám đốc

– Vậy à?

Triệu Hà nghe xong liền quay lại bắt đầu làm việc, cô chẳng ham hố gì mấy cuộc thi vớ va vớ vẩn này. Đang đánh máy thì 1 giọng nữ the thé cất lên:

– Triệu Hà, có người kêu

Triệu Hà quay người lại, đập vào mắt cô là thân ảnh đầy đặn của 1 cô nàng, ăn mặc vô cùng sexy, Triệu Hà đứng dậy, đi theo sau cô gái đó. Đến nhà vệ sinh nữ, Triệu Hà vẫn còn trong trạng thái lơ mơ thì lại 1 cô gái khác đi ra, ăn mặc...ôi thôi khỏi phải nói, vừa thiếu vải vừa diêm dúa làm cô hơi khó chịu. Khuôn mặt thì bôi son trát phấn đậm lè đậm lét. Cô gái đó nhếch mép khinh bỉ:

– Đừng tưởng có tổng giám đốc nâng đỡ thì muốn làm gì thì làm

Đơ ra 3 giây...Triệu Hà vẫn không hiểu gì cả

– Sắp tới là cuộc thi tổng giám đốc đề ra, tôi cấm cô tham gia bằng không sẽ lãnh hậu quả

Ồ hay, sao tự nhiên cô ta có quyền gì mà lại cấm Triệu Hà tham gia, vớ lại cô cũng đâu có định tham gia đâu chứ. Bộ nào cô hoạt động hết công sức liền hiểu ra: **THÌ RA CÔ TA ĐANG GHEN**

– Chỉ có tôi mới xứng với tổng giám đốc, cô chỉ là hạng con gái quê mùa, tốt nhất nên cút khỏi đây thì hơn

Triệu Hà thấy thương hại cô gái trước mặt: "Tội nghiệp, cô ta bị ảo tưởng sức mạnh nặng rồi". Triệu Hà không nói gì, liền bước ra ngoài. 2 cô gái kia tưởng cô đang sợ hãi liền cười thầm trong lòng nhưng thật ra Triệu Hà đang suy nghĩ: "Đám nói tôi quê mùa, được rồi, chúng ta sẽ xem người quê mùa nhất chính là ai". Cô chạy đến chỗ Trúc Phương, nói:

– Đăng kí cho tớ, tớ muốn tham gia

– OK, 2 đứa mình sẽ cùng tham gia

**CUỘC CHIẾN BẮT ĐẦU**

Ngày thứ nhất...

Chuẩn bị trang phục

– Triệu Hà, bộ váy này có vẻ đẹp. Tội mình mua nha

2 đưa vừa lựa vừa thay rất nhiều bộ quần áo. Mãi mới lựa được bộ hợp í, trông chẳng khác nào vừa đi đánh trận về

– Được rồi

Tội nghiệp, vì cuộc thi này, cô đã chi ra khá nhiều tiền, mục đích cũng chỉ vì muốn lấy lại danh dự

Ngày thứ 2...

– Nghe đâu là sẽ có phần thi năng khiếu, cậu chọn gì?

– Chắc là võ thuật

– Còn tớ thì chắc là chọn ảo thuật

Lần này 2 người không tốn tiền nhưng tốn sức, Cô và Trúc Phương bắt đầu luyện tập từ sáng sớm tinh mơ đến tờ mờ tối, cả người mỏi rã rời cả ra. Cô cảm thấy hơi hồi hận khi tham gia nhưng nghĩ tới khuôn mặt đầy khinh bỉ của cô gái đó, liền gắng sức luyện tập tiếp

Và ngày cuối cùng, ngày thứ 3, là ngày tổ chức cuộc thi, tất cả mọi người đã đặt 1 nhà hàng sang trọng có cả sân khấu. MC bước tới, dùng chất giọng khôi hài, nói:

– Hôm nay chúng ta sẽ có 1 cuộc thi sắc đẹp, chắc các cô gái đang mong chờ lắm phải không? Ban giám khảo gồm Trần Ninh Thụy, phó giám đốc. Lưu Đức Anh, thư kí phó giám đốc và vị giám khảo khó tính cuối cùng là Nam Phong, tổng giám đốc công ty Minh Trí. Phần thưởng cũng không phải nhỏ. Phần thi xin được bắt đầu: Thứ nhất là về năng khiếu

Lần lượt từng các cô gái bước ra, đa phần là đều chọn tiết mục hát vì nó khá dễ sau đó cất giọng hát vàng oanh của mình lên nhưng thật tiếc...chỉ có vài người được chọn trong đó có cô nàng đồng đánh ăn mặc diêm dúa kia. Đến lượt Trúc Phương, Triệu Hà đưa tay đặt lên vai an ủi cô bạn. Trúc Phương khẽ mỉm cười, cầm 1 số đạo cụ đi ra. Bà Trúc Phương từng là nhà ảo thuật nổi tiếng nên cũng truyền lại nhiều ngón nghề cho cô nàng. Và như cô nghĩ, nhiều người mắt O mồm A khi chứng kiến những trò ảo thuật có 1 0 2 trên sân khấu. 2 vị giám khảo đã chọn Trúc Phương trừ Nam Phong, bỗng điện thoại của Nam Phong reo lên, anh ta lập tức bắt máy sau đó nở nụ cười, giờ tay chọn Trúc Phương. Phù, có vẻ như cô nàng đã qua được nhưng...còn cô. Cầu trời khẩn phạt làm ơn cho cô thắng. Triệu Hà mặc bộ đồ chuyên dùng để tập võ lên sân khấu. Cô gái kia thấy cô thì trở nên tức giận, khuôn mặt lúc xanh lúc đỏ nhưng Triệu Hà không quan tâm, ai biểu dám nói là cô quê mùa. Thứ nhất, đập gạch...gạch vỡ tung. Thứ 2, lộn nhào. Thứ 3, đánh nhau với 1 tên to con...anh ta đã đưa đi cấp cứu trong tình trạng bất tỉnh. Thứ 4. Thứ 5. Thứ 6....cho đến thứ 10. Triệu Hà mới dừng lại, công sức của cô tập luyện quả không uổng công 1 tí nào. Nhiều người ngạc nhiên, 1 cô gái xinh xắn, dễ thương như thế này lại đáng sợ như vậy. 2 vị giám khảo đã chọn cô còn Nam Phong. Cô lo lắng nhìn anh. Liệu cô sẽ thắng và có được danh dự hay thua cuộc và mất tất cả. Mời các bạn đón xem phần sau^^

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Vô Tội!!!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 8

– Tôi chọn Triệu Hà

Bàn tay Nam Phong đưa lên làm tim cô suýt nữa nhảy ra ngoài, cô giờ 2 tay, hét lên:

– Yeah, qua được rồi

Sau đó giờ 2 ngón tay chữ V lên, làm điệu bộ đáng yêu khiến cho trái tim nhiều người tan chảy còn mặt cô gái kia thì tím lại, cô ta chỉ được 2 giám khảo kia chọn nên mới qua vòng được còn Triệu Hà thì được tổng giám đốc chọn luôn, tính ra là cả 3 ban giám khảo đều chọn cô. Nhưng khóe miệng cô gái đó bỗng nhếch lên nụ cười quỷ dị

MC hào hứng nói:

– Bây giờ là đến phần thi trang phục, không như những cuộc thi khác, phần thi trang phục này không đòi hỏi các thí sinh phải ăn mặc diêm dúa, cầu kì mà tiêu chí là: càng đơn giản, dễ thương càng tốt. Gợi ý cho các cô gái nhé: 3 vị giám khảo của chúng ta đều rất thích coi phim nhật, nhất là phim hoạt hình

Triệu Hà nghe vậy liền nhăn mặt:

– 3 vị giám khảo thích coi phim gì thì có liên quan đến trang phục đâu, gọi í kiểu gì kì vậy

Trúc Phương chống cằm suy nghĩ rồi chột búng tay, reo lên:

– Thì ra là vậy, tớ hiểu rồi

– Hiểu gì ?

– Lần trước khi chúng ta đi mua trang phục nhưng khi về nhà tớ phát hiện được 1 món quà trước cổng, trên đó ghi là “Nhớ mang theo đến cuộc thi”. Tớ không hiểu nhưng vẫn cầm theo, giờ mới biết món quà đó có tác dụng gì

– Nhưng món quà đó là gì vậy?

– 2 bộ trang phục thủy thủ và 2 bộ tóc giả

– Cậu đừng nói là... người tặng muốn chúng ta cosplay nha

– Tất nhiên, không phải cậu vừa nghe gọi í đấy sao? 3 vị giám khảo đều thích coi phim hoạt hình nhật bản hay còn gọi là phim anime, tức là họ muốn chúng ta phải cosplay thành các nhân vật trong bộ phim đó. Giờ thì đi nào, đi trang điểm cho 2 tụi mình thôi

Nói xong Trúc Phương kéo tay Triệu Hà đi

Phần thi thứ 2 bắt đầu

Nhiều cô gái bước ra nhưng... có lẽ họ không để ý đến phần gọi í mà chỉ để ý đến tiêu chí của phần thi: Càng đơn giản càng dễ thương càng tốt. Thế là những bộ đồ thiếu vải đến mức đáng sợ ra đời. Càng nhiều cô gái bị loại nhưng trừ cô gái diêm dúa kia, có lẽ cô ta đã mua chuộc 2 ban giám khảo còn lại hay sao í

– Mời thí sinh Trúc Phương và Triệu Hà

1s, 2s, 3s...

Nhiều tiếng xầm xì nổi lên, mọi người nghi ngờ 2 người kia đã bỏ cuộc

– Có vẻ như 2 thí sinh không xuất hiện nên...

– Khoan đã

Trúc Phương hét lên. Cô nàng xuất hiện trong bộ đồng phục thủy thủ cực kì đáng yêu đang lôi kéo vật thể lạ đang giấu mình đằng sau bức rèm. Vật thể lạ thì cứ hét toáng lên:

– Không, ngại lắm. Tớ không ra đâu, kì chết đi được

Mãi, vật thể lạ xuất hiện làm nhiều người chảy máu mũi rùng rùng. Trúc Phương và Triệu Hà lung linh như con tinh tinh trong bộ đồng phục thủy thủ và mái tóc giả dài thông suốt. 2 cô gái giơ 2 ngón tay chữ V lên, chốc chốc còn nghiêng đầu 1 cái. Ngay cả vị MC cũng trở nên lúng túng:

– Ồ... 2 vị thí sinh... của chúng ta... thật đẹp phải không nào. Mời 3 vị giám khảo có đồng ý cho thí sinh vượt qua cuộc thi không ạ?

Giây đầu tiên... 1 cánh tay giơ lên

Trúc Phương bắt đầu nín thở

Giây tiếp theo... 1 cánh tay giơ lên

“Thình thịch... thình thịch”

Giây thứ 3... 4... 5

– Qua vòng

Nam Phong không giơ tay, chỉ nói như ra lệnh nhưng mọi người cũng hiểu là tổng giám đốc chọn 2 thí sinh đó là cái chắc rồi. Khuôn mặt của cô nàng diêm dúa kia đáng sợ hơn bao giờ hết, miệng lẩm bầm:

– Rượu mời không uống thì tao mời mày uống rượu phạt vậy

oOo

– Bây giờ là giờ giải lao, các thí sinh còn lại cứ nghỉ ngơi, phần thi tiếp theo là trả lời câu hỏi

Trúc Phương và Triệu Hà thở phào, cuộc thi này đã rút hết sức lực của 2 cô nàng rồi. Trúc Phương lôi từ trong balo của mình ra 1 đồng giấy tờ đặt lên bàn, nói:

– Đây là câu trả lời cho những câu hỏi có thể có trong phần thi sắp tới, cậu học thuộc đi

– Ấy dō, lại phải học thuộc nữa sao

– Học đi, đừng có lười biếng chứ. Tớ đi thay đồ đây

Trúc Phương vừa đi vừa vịn vẹo người, bỗng cô nghe tiếng nói phát ra từ 1 căn phòng, cô áp tai lại nghe

– Đây là tiền, mày chỉ cần đi lấy những tờ giấy trên bàn của nó, lấy được rồi thì tao sẽ cho thêm

– Dạ vâng

Trúc Phương cười gian xảo, coi bộ cô gái này đang định hại Triệu Hà đây mà, phải cho cô ta biết “vỏ quýt dày có móng tay nhọn”, dám đụng đến bạn của cô thì hậu quả sẽ không hay đâu. Trúc Phương về lại phòng, lấy đồng giấy tờ trên bàn thay bằng cái khác, Triệu Hà vẫn vô tư đọc truyện tranh, không để ý đến hành động kì lạ của bạn mình. Sau đó, cô nắm tay Triệu Hà, miệng cười tươi:

– Triệu Hà, tụi mình đi thay đồ thôi

– Ờ

oOo

– Phần thi cuối cùng sắp bắt đầu rồi, đi ra chỗ kia đợi thôi

– Ê thế còn đồng giấy kia mà cậu kêu tớ học thuộc đâu rồi

– Khỏi, gấp câu hỏi gì thì cậu cứ trả lời đại đi, không sao đâu

Thí sinh gần như bị loại hết, chỉ còn 3 người: Triệu Hà, Trúc Phương và cô nàng kia

MC gọi tên cô gái kia, cô nàng hất mái tóc rồi kêu kì đi, bộ dạng vô cùng tự tin làm cho Trúc Phương cười thầm trong lòng

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Vô Tội!!!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 9

– Bạn hãy cho tôi biết lí do vì sao bạn lại tham gia phần thi này – 1 ban giám khảo hỏi

– Dạ...em tham gia để ngắm mấy anh đẹp trai đây ạ

1 tràng cười ở dưới khán giả bắt đầu rộ lên, khuôn mặt cô nàng bắt đầu lộ rõ vẻ lo sợ. Trúc Phương cười khúc khích như điên làm cho Triệu Hà phải đặt tay lên trán cô xem cô có bị “âm nảo” hay không. Cô gái kia vì trả lời những câu quá ngớ ngẩn nên đã bị loại, mặt cô ta đầy vẻ đáng sợ khiến cho Triệu Hà nổi cả da gà

– Mời thí sinh Triệu Hà

Cô bước lên, khá run khi có nhiều người đang nhìn mình, nhưng cũng cố bình tĩnh

– Dạ, em đây

– Bạn hãy cho tôi biết vì sao bạn lại tham dự cuộc thi này?

Triệu Hà suy nghĩ, cô tham gia vì để lấy lại danh dự nhưng bây giờ cô gái đó đã bị loại thì cô cũng đâu còn mục đích tham gia nữa nên liền cười tươi rồi

- Dạ không có lí do ạ
- Thế tại sao bạn lại tham gia?
- Để chúc mừng sinh nhật tổng giám đốc ạ. Em cũng không cần thắng làm gì, em xin được bỏ cuộc

Triệu Hà vắt óc suy nghĩ, rốt cuộc cũng lấy được lí do này, đến nước này cô cũng không cần thắng làm gì nữa, cô chỉ muốn trả thù cô gái kia thôi. Nói xong, Triệu Hà định quay bước đi về thì 1 giọng nói ầm ập vang lên

- Luật trong cuộc thi này là không được bỏ cuộc giữa chừng, lẽ ra em phải biết chứ. Nếu như em nói mục đích là chúc mừng sinh nhật tôi thì chúng mình đi
- Nhưng...chúng mình làm sao ạ?
- Lại đây

Nam Phong ngoắc tay kêu Triệu Hà lại gần, rồi tiếp tục nói

- Em có quà sinh nhật cho tôi chứ?
- Dạ...không có ạ
- Vậy thì càng tốt

Nam Phong kéo Triệu Hà lại rồi nói nhỏ vào tai cô

- Ra về, đợi tôi ở bãi đậu xe

Rồi, anh đứng lên và tuyên bố:

- Cuộc thi đã có kết quả. Triệu Hà được giải nhất và Trúc Phương được giải nhì. Bây giờ, xin mọi người đứng lên và khiêu vũ đi ạ

Mọi người đều ngạc nhiên nhưng cũng nghe theo lệnh liền đứng lên và chọn bạn nhảy, Triệu Hà tính đi liền bị Nam Phong ôm lấy, nói bằng giọng âu yếm làm cô rợn cả người

- Em đi đâu vậy?
- Đi...đi thay đồ
- Vậy nhớ lẹ nhé
- Dạ...vâng

Triệu Hà chạy lại chỗ Trúc Phương lôi đi, đến nhà vệ sinh, bỗng có 1 đám người cầm gậy đang chờ sẵn, họ chỉ cho Triệu Hà vào nhưng Trúc Phương chỉ được đứng ở ngoài. Cô gái diêm dúa xuất hiện, trên môi nở nụ cười khinh bỉ, đưa bàn tay vuốt ve cằm Triệu Hà rồi nói:

- Nếu tao nhớ không nhầm thì tao đã cảnh báo mày rồi không phải sao? Sao còn dám tham gia cuộc thi nữa hả?

Triệu Hà chỉ im lặng không trả lời làm cho cô gái đó càng thêm bức mình, quát:

- Tụi bay, đánh nó cho tao

Cả đám người cầm gậy tiến tới chỗ Triệu Hà, Trúc Phương hoảng hốt lo lắng cho cô nhưng cũng không còn cách nào, liền chạy đi. Gặp Nam Phong, cô thở hắt lên:

- Triệu...Triệu Hà...cô ấy...
- Sao?
- Mời tổng giám đốc đi theo tôi ạ

Trúc Phương liền kéo Nam Phong tới chỗ nhà vệ sinh, tới nơi thì đã thấy đám người cầm gậy nằm la liệt trên sàn còn cô gái kia thì sợ hãi trốn vào góc tường. Triệu Hà đang rửa tay, miệng cười gian xảo. Nam Phong nhìn cảnh tượng đó thì nói:

- Triệu Hà biết võ mà. Cần gì tới tôi đâu
- Dạ, í em không phải là chuyện đó mà là...chuyện khác cơ

– Chuyện gì?

– ...l khi Triệu Hà đã tức giận thì e rằng...

Cô chưa dứt lời thì Triệu Hà đã tiến tới cô gái kia, nắm tóc cô gái kéo lên làm cô ta la oai oái

– Á á đau đau!!!

– Cô đừng tưởng có cái mã ngoài thì muốn làm gì thì làm. Đây chỉ là lời cảnh cáo thôi, đừng để tôi thấy mặt cô nữa

Triệu Hà nói xong liền lôi ra 1 vật sắc nhọn cắt phăng mái tóc ấy đi, rồi tiếp tục rửa tay, miệng lẩm bẩm:

– Thật là dơ bẩn quá đi mất

Trúc Phương vẫn còn run run, tiếp tục câu nói đang dở

– l khi đã tức giận thì...trở thành l con người hoàn toàn khác

Ngay cả Nam Phong cũng trở nên lạnh gáy với cô gái này (Xin hãy là em của ngày hôm qua, ú u u ù), Triệu Hà bây giờ chẳng khác nào l con quỷ dữ, động vào chắc là anh chết mất

– Nhưng tôi không hiểu, có đôi lúc cô ấy cũng tức giận mà, nhưng đâu có đến mức này

– Đó chỉ là sự tức giận bình thường, không đáng để nói còn đây là tức giận đến cực điểm, giống như là núi lửa sắp nổ tung vậy (ví von hay ghê)

– Thế cô muốn tôi làm gì?

– Phiên tổng giám đốc hãy ngăn cô ấy lại

– Ngăn bằng cách nào?

Trúc Phương gãi gãi đầu, suy tư

– Hừm, thường những lần trước mỗi khi cô như vậy thì phải đợi 5 tiếng sau, cô ấy mới bình thường nhưng lát nữa là sắp khiêu vũ rồi. Chỉ còn l cách là...là...

– Sao?

Cô nói nhỏ vào tai Nam Phong:

– Tổng giám đốc phải hôn cô ấy

Lại là hôn, anh hơi lo lắng, lỡ như chưa kịp hôn thì đã bị dần tan nát giống như cô gái kia rồi

– Tổng giám đốc, không phải anh cũng biết võ sao? Với lại anh cũng thích Triệu Hà mà đúng không? Hôn cô ấy chỉ là chuyện bình thường đối với anh thôi mà

– Ai nói với cô là tôi thích con bé ngốc nghếch đó chứ

– Tổng giám đốc đừng có giả vờ nữa. Thôi, anh mau mau hôn cô ấy đi

Trúc Phương đẩy Nam Phong vào phòng vệ sinh, cười thầm trong lòng, sẵn tiện lôi điện thoại ra quay lại cảnh tượng hiếm có này

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Vô Tội!!!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 10

– Triệu Hà...chào em

– Anh là thằng nào?

– Dám gọi anh là thằng. Được rồi Triệu Hà, khi em khôi phục ý thức lại, tôi nhất định sẽ trừ lương em

– Anh nói cái quái gì vậy? Cái đồ biến thái

Nam Phong nổi điên, gầm gừ:

– Em nói ai là biến thái?

– Anh biết đây là nhà vệ sinh dành cho người có giới tính gì không?

– Tất nhiên là nữ

– Thế anh là nam hay nữ. Đừng nói với tôi là anh không phân biệt được giới tính của mình, hay anh là...gay

Nam Phong thật sự muốn nổi điên, bình thường cô gái nhỏ này rất hay vâng lời anh nhưng bây giờ thì...haiz. Anh tiến lại gần, nắm lấy vai cô. Ai ngờ Triệu Hà tung 1 chưởng lên “chỗ đó” của anh làm anh đau điếng

– Em làm cái quái gì vậy?

– Cái đồ biến thái, dâm dê, vô giáo dục

Trúc Phương ở ngoài reo hò:

– Có lên tổng giám đốc ơi

Nam Phong đưa chân ra ngáng chân Triệu Hà làm cô ngã sõng soài. Sau đó cả 2 xông vào xâu xé lẫn nhau, chẳng khác gì phim kiếm hiệp. Nam Phong cố bắt lấy Triệu Hà còn cô thì cứ cố gắng né và tung chưởng còn người ngoài là Trúc Phương thì reo hò như điên. Triệu Hà cứ như là ninja, lúc thì chạy trốn, lúc thì còn leo lên tường như nhện vậy. Mãi anh mới bắt được cô, cô hét lên:

– Bớ người ta...

“chục” tổng giám đốc bịt miệng cô bằng 1 nụ hôn, Triệu Hà thất thần ngã xuống. Nam Phong lo lắng lay người cô

– Này em không sao chứ?

Triệu Hà khôi phục ý thức lại, ngược nhìn anh bằng con mắt ngây thơ vô số tội

– Ủa tổng giám đốc, sao anh lại ở đây?

– Em còn có thể nói thế được nữa à

– Hả?

Triệu Hà ngây thơ đứng lên, phúi phúi áo quần, miệng than:

– Ấy gu, áo quần của mình sao lại dính máu thế này

Nam Phong đành phải giơ tay đầu hàng, vớt cho cô chiếc váy trắng

– Mặc vào đi

– Dạ

Trúc Phương mỉm cười cất chiếc điện thoại vô túi, lần la nói:

– Ngày xưa ngày xưa có chàng hoàng tử vô nhà vệ sinh cứu công chúa, chàng cứu nàng bằng 1 nụ hôn, nàng tỉnh dậy và 2 người sống với nhau hạnh phúc. Hết

– Truyện gì nhảm vậy?

– Nhưng truyện đó có thật đó

– Vậy hả? Thế hoàng tử là ai? Công chúa là ai?

Triệu Hà ngược đôi mắt tròn vo lên, tò mò hỏi

– Thì là...

Nam Phong ngăn lại, ra lệnh:

– Cho em 1 phút thay đồ. Mau lên, đừng có ở đó nghe chuyện tầm xàm

– Dạ

oOo

– Chào tổng giám đốc, có vẻ như anh không định nhảy với ai à?

1 nữ nhân viên lân la lại gần, vui vẻ hỏi nhưng Nam Phong vẫn không để ý cô gái đó, điệu bộ như đang đợi chờ ai đó

– Chào tổng giám đốc – Triệu Hà bước ra, cúi người chào. Cô mặc 1 chiếc váy trắng dài thướt tha, điểm thêm bông hoa hồng trên ngực, tôn lên nước da trắng. Nom đẹp vô cùng, cô có vẻ như đã lấy mất trái tim của nhiều người đang ở đây rồi

– Nào mình nhảy nhé

Nam Phong đưa tay ra, nắm tay Triệu Hà dắt đi, không hề để ý điệu bộ của ghen tức của cô gái vừa nãy. Đang nhảy Triệu Hà chợt nhớ ra Trúc Phương liền hỏi

– Trúc Phương sẽ nhảy với ai vậy ạ?

– Người này em cũng biết mà

– Vậy sao?

Triệu Hà nhìn qua chỗ Trúc Phương, suýt nữa té đập mặt. Ôi thánh thần, thiên địa ơi, đó không phải là anh Thái sao. Sao anh ta lại ở đây?

– Ủa tổng giám đốc, không phải là Trúc Phương sẽ nhảy với trợ lý của anh sao?

– Thì cô ấy sẽ nhảy với trợ lý của tôi mà

– Vậy là sao?

Triệu Hà không hiểu gì cả, anh Thái làm ở công ty này từ bao giờ mà sao cô không biết. Cô định hỏi thêm nhiều điều nữa nhưng Nam Phong gạt phăng đi, nhẹ nhàng nói nhỏ bên tai cô, hơi ẩm phả vào tai, phải nói là vô cùng...kích thích

– Đừng nói nhiều nữa, đêm nay hãy coi như chỉ có tôi và em thôi nhé

2 má cô bắt giắc đỏ lên nhưng sau đó cũng dịu lại, nhẹ nhàng đung đưa theo điệu nhạc cho tới khi kết thúc. Có vẻ buổi sinh nhật hôm nay có rất nhiều các nhân vật nổi tiếng tham dự, trong đám người đó, 1 anh chàng khá điển trai lại gần bắt tay với Nam Phong

– Chào tổng giám đốc, lâu rồi không gặp anh. Chúc anh hôm nay sinh nhật vui vẻ

– Cảm ơn

– Cho hỏi vị tiểu thư xinh đẹp này là ai? Sao tôi chưa thấy bao giờ

Anh chàng hướng mắt qua Triệu Hà, mặc dù không để ý nhưng cô cảm nhận trong con mắt kia chứa đầy vẻ háo sắc. Cô cúi đầu lịch sự

– Chào anh, tôi tên là Triệu Hà, nhân viên công ty Minh Trí

– Còn tôi là Lam Giang, giám đốc công ty Hoàng Hà, định sẽ hợp tác với công ty của cô

– Vậy sao? Quả thật là 1 tin vui mà

Triệu Hà cười lấy lòng, lướt mắt qua Nam Phong, biểu lộ tôi đi về đây. Ở buổi tiệc này, cô cảm thấy không được thoải mái cho lắm, cô định đi thì bị anh chàng Giang kia kéo tay lại

– Cô định đi về à? Ở lại đây thêm 1 tí nữa đi

– Giám đốc Giang đừng lo, chúng ta sẽ còn gặp lại nhau mà

– Thế bây giờ làm thế nào để có thể giữ chân tiểu thư lại không?

Nghe đến đó, cô chợt sáng mắt ra, trong bữa tiệc này toàn rượu với rượu, bụng cô đói lắm rồi. Theo bản năng mà thốt ra:

– Chocolate

– Ôhô, thì ra cô rất thích ăn chocolate, thật là đáng yêu. Cô đừng lo, nhà tôi có rất nhiều chocolate, hay là cô qua nhà tôi đi

– Thật sao? Vậy thì...

Chưa kịp nói xong, Nam Phong đã ngăn lại, này giờ anh bị ăn nguyên 1 quả bơ nên rất bức mình

– Thôi bây giờ cũng trễ rồi, tôi nghĩ nên đưa nhân viên này về nhà. Hẹn gặp lại anh lần sau

Nói xong, Nam Phong kéo Triệu Hà ra ngoài. Anh chàng Giang chọt nhếch môi

– Thật thú vị

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Vô Tội!!!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 11

– Này, tổng giám đốc, anh đưa tôi đi đâu vậy?

Triệu Hà ngồi trên xe, tò mò hỏi

– Đi đâu thì lát nữa biết

Tầm nửa tiếng sau, chiếc BMW mới dừng lại. Triệu Hà nhanh nhẩu bước xuống, thốt lên:

– A! Tôi biết chỗ này nè. Nghe đồn trước đây có 1 chàng trai đã hôn 1 cô gái ở đây, tôi còn nghe nói 2 người đó cho dù chết cũng mãi mãi không rời xa nhau. Nhiều cặp tình nhân cũng đến đây, không biết kết quả như thế nào, chỉ biết là họ đều nói mình rất hạnh phúc đến mức không muốn rời xa nửa kia của mình

Triệu Hà vui vẻ đứng trên bãi cỏ, dang 2 tay như muốn hứng những cơn gió mát rượi, cô thắc mắc

– Nhưng sao anh lại dẫn tôi đến đây làm gì?

Nam Phong nhìn cô gái nhỏ, cười âm áp:

– Bí mật

Sau đó anh đưa tay lên nhìn đồng hồ, miệng lẩm nhẩm:

– 3...2...1

“Bùm”

– A pháo hoa kìa! Thích quá! Ừa nhưng chưa qua năm mới mà?

Triệu Hà khoát chỉ reo lên rồi tò mò hỏi, chưa kịp nghe câu trả lời thì đã bị ai đó kéo lại, hôn nhẹ lên môi. Triệu Hà định thần lại rồi...

– Tên khốn kiếp, lưu manh giả danh tri thức, anh dẫn tôi ra đây rồi...Làm sao bây giờ, tôi không muốn phải ở bên kẻ lòng lang dạ sói như anh mãi mãi đâu. Hu hu hu!!!

– Em im đi được không? Sĩ và tôi đủ rồi đấy. 1 nụ hôn mà cứ như sắp đi giết người không bằng

Triệu Hà đặt tay lên vai anh, khuyên”chân thành”

– Anh biết không? Nếu như phải ở bên anh thì thà tôi đi giết người còn hơn đây

– Đi về

Mặt Nam Phong đen kịt, tay ấn cô vào xe rồi lái đi. Đến trước cửa nhà, mặt anh cũng dịu lại, nhẹ nhàng nói:

– Ngủ ngon, không được mơ thấy ai ngoài tôi đâu đấy

– Nay tổng giám đốc, anh có vấn đề về thần kinh à? Tôi mơ thấy ai là quyền của tôi chứ. Tất nhiên là tôi sẽ mơ thấy mấy anh trong công ty mình à mà cái anh Giang gì đó ở bữa tiệc cũng đẹp trai đấy chứ. Không biết có nên mơ thấy anh không ta? Nhưng tốt nhất là tôi không nên mơ thấy anh để tránh khỏi bị gặp ác mộng. Tạm biệt nhé! Chúc cho anh mơ thấy ác mộng đêm nay

Nam Phong hoàn toàn á khẩu

Triệu Hà thì tung tăng vào nhà, mấy câu này là do cô học trên ti vi, không ngờ áp dụng ngoài đời cũng hay thiệt chứ. Ha ha ha! Triệu Hà, mày đã cho tên anime đó 1 vố rồi, không biết đêm nay hân ta có “ăn ngon, ngủ yên” không đấy

oOo

– Alo, có chuyện gì vậy tổng giám đốc?

– Anh đến nhà sản xuất phim, kêu họ ngưng chiếu bộ phim “Lưới tình” đang chiếu trên ti vi liền, ngay và lập tức

– Dạ vâng

Bái phục, bái phục, đúng là vô quýt đây có móng tay nhọn mà. Triệu Hà ơi, tác giả e rằng sau này cô phải chịu khổ rồi

oOo

Ở 1 nơi khác...

– Điều tra cô nhân viên tên Triệu Hà đang làm ở công ty Minh Trí cho tôi. Bảo đảm rằng trong buổi ký kết hợp đồng sắp tới đây phải có sự tham gia của cô ấy

– Dạ vâng thưa tổng giám đốc Giang

Giang khẽ đung đưa ly sâm panh, miệng cười gian xảo. Lát sau 1 cô gái khác trông khá sành điệu tiến vào, bực bội la

– Anh hai, em muốn vào làm ở công ty Minh Trí, em muốn có anh Phong

– Cứ từ từ đi Vy. Làm gì nóng vội vậy, kế hoạch này sẽ thành công và có lợi cho đôi bên ta mà

Từng tiếng cười man rợ vang lên khiến cho tác giả muốn gọi điện cho bệnh viện để đặt chỗ cho 2 tên tâm thần này ngay lập tức

oOo

– Bình minh lên có con chim non, hòa tiếng hót véo von. Ê Phương, tao kể mày nghe câu chuyện nè, hôm qua tao thấy có con chim tên Phương nhảy với con chim tên Thái đó, nhưng tao không hiểu, không phải con chim Phương sẽ nhảy với trợ lý của con... ừm... con sói tên Phong sao?

– Cái đó thì tao không biết nhưng tao biết chắc 1 điều là thật ra cái vụ cuộc thi sắc đẹp chỉ là 1 cái cớ để anh ta nhảy với tao thôi, còn mày thì sao? Tao nghi ngờ tổng giám đốc có tình ý với mày đó nhen

– Mơ à? Tổng giám đốc được nhiều cô gái thích như vậy chắc sẽ không để ý 1 con nhân viên quèn như tao đâu

– Thế mày thích mẫu đàn ông nào?

Triệu Hà vò đầu, suy nghĩ nhưng cũng đành thở dài:

– Thôi, cái đó rắc rối lắm, tính sau đi

“Két” 1 chiếc BMW xuất hiện, Triệu Hà vội la lên:

– Cái gì đây, anh ám tôi tới qua chưa đủ nữa à... ủa, tổng giám đốc Giang, anh sao lại ở đây?

– Em đang la ai vậy?

Giang bước ra, cười vui vẻ làm Triệu Hà bối rối, cười ngượng ngùng

– Dạ... không có gì

– Em đang đi làm phải không? Vậy anh chở em đến công ty nhé

– Dạ

Triệu Hà bước lên xe, trong lòng cực kì vui, tổng giám đốc Giang thật là tốt bụng mà. Chiếc xe phóng đi 1 hồi, Trúc Phương vẫn còn đứng ở chỗ cũ, miệng thở dài:

– Tổng giám đốc à, anh không cần phải trốn ở đó đâu, Triệu Hà lên xe của tên kia đi mất tiêu rồi

Nam Phong bước ra lùm cây gần đó, cố gắng lấy phong độ

– Ai nói tôi trốn, tôi chỉ muốn xem 2 người đó hạnh phúc như thế nào thôi

– Phải, họ sẽ hạnh phúc đấy, lúc đó thì anh đừng có hối hận. Mau lái xe đuổi theo đi

Chiếc BMW thứ 2 cũng phóng mất hút

– Còn anh nữa Thái, em biết anh đang trốn sau lưng em đấy

– Woa, amazing, em có siêu năng lực à?

– Siêu năng lực cái con khỉ, nói cho em biết cái vụ cuộc thi sắc đẹp gì đó là sao?

– Thì... nói chung chuyện đã qua rồi, em quan tâm làm gì nữa, đúng không nè, bé cưng

– Anh không nói phải không? Vậy được thôi, em với anh tuyệt giao

Trúc Phương giận dỗi bỏ đi làm Thái nhà ta phải van xin không ngót. Tội nghiệp!!!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Vô Tội!!!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 12

– Tổng giám đốc Giang à, sao tôi lại có cảm giác ai đó đang bám theo chúng ta vậy nhỉ?

Triệu Hà lo lắng gãi gãi đầu, vô thức ngoái ra sau nhưng chỉ toàn thấy xe và xe. Anh chàng Giang không nói gì chỉ nhếch môi 1 cái, anh ta biết người đang bám theo là ai rồi. Rẽ vào 1 đoạn vắng, Giang dừng xe, kéo Triệu Hà vào lòng định bụng làm cho ai đó ghen lên

“Bùm” 1 chiếc BMW phía dưới tông vào xe anh chàng khiến cho cả 2 người ngã ngửa, suýt đập mặt vào sàn xe. Triệu Hà tức khí xuống xe, hét toáng

– Tên khốn nào rảnh đời dữ vậy, mày ngon mày bước xuống xe đi, bà cho mày xem

Im phăng phắc.....

Mãi Nam Phong mới bước xuống, đưa tay vuốt tóc, miệng thở dài

– Haiz, có vẻ ai đó muốn bị trừ lương thì phải

– A tổng giám đốc đẹp trai, con gió nào đã mang anh đến đây vậy

Nam Phong không trả lời, chỉ nắm tay Triệu Hà lôi vào xe, anh chàng Giang định ngăn cản thì Nam Phong nói bằng 1 giọng cực kì lịch sự, lịch sự đến mức Triệu Hà nổi cả da gà

– Thưa tổng giám đốc Giang yêu quý, Triệu Hà là nhân viên công ty của tôi, chính tôi sẽ đích thân đưa cô ấy đến công ty, tôi không dám làm phiền anh đâu. Dù sao anh cũng sắp trễ giờ rồi thì phải. Tạm biệt và hẹn gặp lại ở buổi kỉ kết ngày mai

Nam Phong nói 1 hồi rồi lái xe đi, để anh chàng Giang đứng ở đó, nuột cục tức trong lòng

“Được rồi Nam Phong, tôi sẽ không để anh lấy đi những gì tôi muốn đâu”

oOo

– Này tổng giám đốc, anh giận à?

Không trả lời

– Này

Triệu Hà quơ quơ tay trước mặt anh nhưng Nam Phong vẫn im lặng, khuôn mặt lạnh băng chăm chú lái xe. Triệu Hà thở dài, vậy là anh giận thiệt rồi, hừ, người giận rõ ràng phải là cô cơ chứ. Khoan đã, không lẽ nào...

– Này tổng giám đốc...khụ khụ...anh...ghen à?

“Két” chiếc BMW nhanh chóng dừng lại, mặt Nam Phong thoáng ửng hồng lên, Triệu Hà không giữ hình tượng gì, cười ha ha:

– Ha ha! Không ngờ cũng có lúc tổng giám đốc anh minh của chúng ta biết ghen cơ đấy. Mặc cười quá, ha ha!!

– Em cảm miệng lại cho tôi. Em có biết ghen là gì không vậy hả?

– Thì không phải là ghen tị hả?

Triệu Hà vốn rất ngây thơ, cực kì ngây thơ, ngây thơ đến mức thành ra ngu ngốc. Cô tưởng ghen này là ghen tị chứ không nghĩ nó còn mang nghĩa khác. Nam Phong không nói gì, tiếp tục lái xe đi, bầu không khí trong xe càng lúc càng ngột ngạt, Triệu Hà tìm 1 chủ đề khác để nói chuyện

– Tổng giám đốc này, có vẻ như mối quan hệ giữa anh và tổng giám Giang không được tốt lắm thì phải

Nam Phong vẫn không nói gì, Triệu Hà đành cười giả lả:

– Nếu anh không muốn nói thì thôi vậy...

– Giang và tôi từng là bạn rất thân khi còn nhỏ, thân tới mức lúc nào đi cũng có nhau. Khi chúng tôi bắt đầu học đại học thì tình cờ gặp được 1 cô gái, cả 2 chúng tôi cùng thích cô gái đó nhưng cô ấy thì rất phân vân, không biết nên chọn ai. Thế là từ bạn bè, chúng tôi lại trở thành tình địch, có vẻ như cô ấy không muốn cả 2 chúng tôi trở nên như vậy nên đã...

– Tự tử

Triệu Hà chêm vào

– Không, chuyển trường

– Hà? Sao lại chuyển trường

– Thật ra cô ấy đã có người yêu đang học ở xa nên khi thấy chúng tôi như vậy liền sợ hãi chuyển trường theo người yêu luôn

Triệu Hà than thở, câu chuyện của tổng giám đốc thật là lằng nhằng. Nam Phong vẫn ung dung kể:

– Nhưng Giang thì quá đau buồn cuối cùng nó hận tôi, định ninh rằng tôi là người đã cướp đi người nó thích

– Haiz, đúng là lụy vì tình mà

Nam Phong liếc xéo cô

– Em làm như mình thông minh lắm vậy. Sau đó chúng tôi trở thành kẻ thù, sau khi ra trường, cả 2 đều tự tạo công ty riêng nhưng không hiểu sao dạo gần đây nó lại đòi hợp tác với công ty của tôi

– Thế anh có biết lí do không?

– Biết rồi

– Là gì vậy?

– Nó đang định cướp đi thứ quan trọng nhất của tôi

– Vậy à

– Nhưng tôi sẽ không để nó cướp được đâu. Tôi nhất định sẽ bảo vệ thứ đó

Triệu Hà cười tươi, vỗ vỗ vai anh

– Vậy thì chúc anh may mắn nhé. Thôi đến công ty rồi, tôi đi đây

Triệu Hà nói xong liền bước xuống xe, chạy ngay vào công ty. Nam Phong nhìn theo bóng dáng cô gái nhỏ, khóe miệng bỗng nhếch lên:

– Tôi nhất định sẽ bảo vệ được em, con cừu nhỏ à

oOo

Bây giờ ông kính camera xin được chuyển hướng đến 1 cặp đôi vẫn còn đang lang thang ngoài đường

– Trúc Phương của anh à

– e hèm

– Trúc Phương đáng yêu

– hừm

– Trúc Phương dễ thương

– khụ khụ

– Trúc Phương...

– Anh thôi đi được không? Sến chảy cả nước ra mà anh vẫn còn nói được à

Trúc Phương gất lên, 2 má thoáng ửng hồng vì tức giận. Thái vui vẻ nhéo má cô, tự hào vỗ ngực

– Vì em, anh có thể làm tất cả

– Thiệt không?

– Thiệt

– Vậy đi mua cho em chai nước đi, em khát quá à

– Tuân lệnh bà xã

– Ai là bà xã của anh, đi mau lên

Trúc Phương liếc anh 1 cái, Thái cũng vui vẻ chạy đi mất. Đối với anh, Trúc Phương đứng thứ 2 thì không ai được đứng thứ nhất. Hê hê, đôi khi sợ vợ cũng có lợi (TP: “ai là vợ anh chứ”)

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Vô Tội!!!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 13

Vì công ty Hoàng Hà sẽ tác hợp với công ty Minh Trí nên hôm nay mọi người đều rất bận bịu để chuẩn bị cho buổi kí kết hợp đồng chiều nay, Triệu Hà cũng không ngoại lệ. Cô phải chuẩn bị khá nhiều giấy tờ, sổ sách và lưu tất cả trong USB

Tầm 12h trưa, tất cả mọi người đều xuống canteen ăn cơm, riêng Triệu Hà quyết định vẫn ngồi tại chỗ hoàn thành nốt công việc. Bỗng, có 1 cô gái bước vào, ăn mặc rất sành điệu, tuy trông có vẻ như không xinh đẹp lắm nhưng những món đồ hiệu trên người khiến cô ta trông nổi bật hơn cả. Triệu Hà vốn không biết đoán tướng nhưng nhìn cô ta thì cũng biết rằng đây đích thị là 1 cô tiểu thư nhà giàu được nuông chiều từ nhỏ. Vì cũng khá mệt mỏi nên Triệu Hà cũng không chú ý tới cô gái đó lắm, cúi mũi vô làm việc tiếp. Cô gái đó thấy mình bị làm lơ nên quát to

– Này

– Xin lỗi, tôi có thể giúp gì cho cô

Triệu Hà vẫn không quay đầu lại, miệng vu vơ nói

– Hừ, nhân viên công ty các người đều là lũ vô học, không biết tao là ai sao?

– Xin lỗi, tôi thật sự không biết và cũng không cần biết

– Mà..mày...

Cô gái đó tức giận, định cho Triệu Hà 1 cái bạt tai. Ai ngờ, cùng lúc đó Nam Phong bước vào

– Cô đang làm cái gì thế, Vy?

– Anh Phong, cái con nhỏ láo xược này dám mắng em, chửi em, anh xử lí đi, đuổi việc nó đi. Đúng là 1 cái lũ vô học

Cô gái tên Vy xán lại gần Nam Phong, ôm chặt cánh tay anh, nũng nịu. Nam Phong hất cánh tay ra, mặc kệ Vy, anh lại gần Triệu Hà, khuôn mặt đầy vẻ quan tâm

– Này, sao em vẫn còn làm ở đây? Không xuống canteen ăn cơm với mọi người à?

– Tôi định làm nốt công việc rồi đi, tổng giám đốc xuống trước đi

Nam Phong véo má Triệu Hà, cưng nựng

– Ngọc ghéch, em xuống ăn đi

– Lát nữa đi

– Chocolate

– Đi ăn thôi

Triệu Hà vui vẻ lôi kéo Nam Phong, anh cười cười rồi cũng đi theo. Vy bực tức gắt

– Anh Phong

– À, đúng rồi...

Nam Phong quay lại làm Vy háo hức mong chờ, nhưng haiz, hy vọng cho nhiều vào thì thất vọng càng nhanh thôi

– ...phiền cô hoàn thành nốt công việc mà Triệu Hà đang làm dở nhé

oOo

Triệu Hà cầm 1 chiếc đùi gà lên ngắm nghía rồi nói

– Cô gái hồi nãy là ai vậy?

– Em đừng quan tâm, cô ấy chỉ là 1 nhân viên mới trong công ty thôi

– Nhân viên mới mà ăn mặc như là đại gia vậy

– Sao vậy? Em ghen tị à?

Nam Phong khẽ xoa đầu cô, dịu dàng cười

– Tất nhiên, ai mà chả thích có đồ đẹp chứ

– Đừng lo, tôi sẽ mua cho em. Thôi, ăn đi

– Nhớ nha

Nói xong, Triệu Hà cầm chiếc đùi gà cho vào miệng ăn ngon lành

Nhưng có ai ngờ được, Vy đã nhìn thấy tất cả, 2 bàn tay cô nắm chặt lại

oOo

Đáng lẽ tiến độ công việc hôm nay sẽ nhanh hơn nếu không có sự xuất hiện của Vy. Trong khi tất cả mọi người đang chăm chỉ thì cô nàng cứ 5' lại lòi lờ ra trang điểm. Triệu Hà cũng vô cùng khó chịu. Chiều, buổi kí kết được bắt đầu. Không biết vì lí do gì, Triệu Hà cũng bị bắt buộc đi theo. Cả buổi kí kết, cô chỉ có việc đứng bên cạnh Nam Phong, chân như rã rời cả ra. Triệu Hà ngó nghiêng qua lại, bắt gặp ánh mắt của tổng giám đốc Giang

liền cười vui vẻ, đưa tay vẫy vẫy

– E hèm

Ai đó tức giận, đằng hắng 1 tiếng làm tắt lịm hành động thân mật vừa nảy lên

2 tiếng đồng hồ sau, cừ non Triệu Hà cuối cùng cũng được giải thoát, cô không ngại gì mà rủ thêm Trúc Phương đi bao 1 chiều ở quán ăn ven đường, đối diện công ty

Suốt bữa ăn, cô không cảm nhận nào là Nam Phong là tên đáng ghét, thích ỉm mạnh hiếp yếu. Đang nói dở chừng thì khuôn mặt cô bạn đang tươi cười bỗng nhiên tắt lịm. Đầu Triệu Hà thoáng chấy đầy vạch đen... không phải là...

– Khụ khụ... Có vẻ như tôi xuất hiện không đúng lúc thì phải?

Triệu Hà vội cầm nín, chờ đợi Trúc Phương đỡ lời giùm

– À không tổng giám đốc, anh xuất hiện đúng lúc lắm. Anh mau ngồi xuống ăn đi

Khi Nam Phong yên vị trên ghế ngồi, Triệu Hà mới bẽn lẽn

– Tổng giám đốc à

– Hử?

– Hồi nãy tôi chỉ đang nói về 1 diễn viên trong phim thôi chứ không có nói về anh đâu

– Chuyện đó thì sao?

– Thế nên...

Nếu 1 người bình thường thì sẽ nói “thế nên anh đừng giận em nha” hay đại loại những câu như vậy nhưng đã nói ngay từ đầu, Triệu Hà vốn không phải người bình thường, đầu óc chậm phát triển hơn cả trẻ em lên 3. Thế nên khả năng cô nói ra câu này là 0%

Triệu Hà lấp bắp nửa buổi mới rặn được chữ tiếp theo

– Thế nên... anh đừng trừ lương tôi nha

Lần này Trúc Phương không giữ í tứ gì nữa, lăn đùng xuống đất, miệng không ngừng cười ha ha

– Triệu Hà, chỉ có 1 câu nói như thế... cậu có cần phải lấp bắp như đang tỏ tình không vậy? Ha ha ha, mắc cười quá, tớ chịu không nổi nữa rồi

Sau đó cô vỗ vai Nam Phong, khuôn mặt đầy vẻ thông cảm

– Tội nghiệp... thật tội nghiệp

Không riêng gì Trúc Phương, Nam Phong cũng bị hớ, chắc lần sau anh phải dạy dỗ cô cách ăn nói đàng hoàng lại thôi

– Ô, cứ tưởng mọi người đi đâu, không ngờ lại đến chỗ này. Thật là trùng hợp

Nghe giọng nói quen quen, Triệu Hà theo quán tính quay đầu lại, bắt gặp khuôn mặt điển trai ấy, Triệu Hà cười thật tươi nhưng sau đó thì tắt lịm hoàn toàn, theo sau người đó là 1 người nữa mà cô không hề ưa, mãi mãi không hề ưa

Xin lỗi vì lần này đăng chap khá chậm nhưng các bạn đừng lo, mình sẽ cố gắng khắc phục để lần sau ra chap nhanh hơn^^. Mong mọi người ủng hộ

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Vô Tội!!!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 14

Trúc Phương cũng cười cười, làm cho không khí xung quanh đỡ căng thẳng hơn

– Ui, không ngờ lại oan gia thế này a. Trùng hợp quá ta. Hai người cứ tự nhiên đi, bữa này bạn tôi sẽ bao hết cho

Trúc Phương đôn đả kéo ghế, mời Giang và Vy ngồi xuống, liền bị Triệu Hà nhéo cho một cái rỗ đầu

– Đây mức lương của tớ cũng có giới hạn của nó thôi đấy. Với lại tớ cũng... không ưa cô ta

Không để ý đến con bạn đang phàn nàn, khó chịu. Trúc Phương chỉ cười khẽ rồi đưa menu lên

– Hôm nay dù sao 2 công ty chúng ta đã hợp tác với nhau. Tôi nghĩ nên làm 1 bữa tiệc đi, uống bia nữa. Không say không về. Mọi người thấy thế nào?

Nam Phong nhìn con cừu nhỏ đang mặt mày bị xỉa bên mình. Anh chỉ khẽ gật đầu

oOo

– DZÔ NÀO MỌI NGƯỜI! Như tôi đã nói đêm nay nhất định không say không về

Trúc Phương cầm lon bia lên, mặt đã ngà ngà say nhưng còn đỡ hơn cô bạn kế bên, mặt thì đỏ gay, tư thế vô cùng khêu gợi, miệng cứ lẩm bẩm như dở hơi vậy

Trúc Phương đưa tay lay cô nàng

– Đây, không uống được thì đừng uống nữa. Nhìn cậu trông tòm quá đi

– Không, tớ uống được mà. Tớ muốn uống nữa cơ

Triệu Hà loạng choạng đưa tay vói đến chiếc ly trên bàn nhưng chưa đầy 3 giây sau thì đổ gục xuống

– Tổng giám đốc, anh đưa cô ấy về đi. Tôi thấy cô ấy xỉu đến nơi rồi

– Để tôi đưa về cho – Giang đứng lên, đưa tay ra ngăn lại, miệng còn bồi thêm một câu: – Anh có thể đưa em gái tôi về giùm được không, dù sao nó cũng đang say lắm rồi

– Xin lỗi, tôi không rảnh. Với lại, con bé ngốc này rất quan trọng nên không thể tùy tiện đưa ai khác được, anh hiểu không?

Một câu đánh bại 2 trái tim hoàn toàn. Nam Phong không nói gì nữa. Bế Triệu Hà đem vào xe của mình. Chỉ còn Trúc Phương ở đó lăm bằm

– Tội nghiệp. Bộ bây giờ đàn ông đều thích con gái ngốc lắm sao

oOo

Hãy tưởng tượng. Sáng sớm, bạn tỉnh dậy trong cơn đau đầu và vô cùng khó chịu. Cảm thấy xung quanh vô cùng lạ lẫm, sau đó bạn phát hiện ra mình đang ngủ trong một căn phòng lạ hoắc và bên cạnh là một người đàn ông cũng lạ hoắc không kém. À không anh ta không hề lạ. Anh ta là sếp của bạn thì bạn sẽ phản ứng như thế nào?

Triệu Hà theo bản năng sờ quần áo của mình. Vẫn còn nguyên. Cô thở phào nhẹ nhõm. Coi bộ anh ta cũng biết điều đấy chứ. Bây giờ, đầu óc nhỏ bé của cô hoạt động hết công suất và đưa ra 2 phương án

A. Hét thật to như mấy đứa bánh bèo trong tiểu thuyết

B. Im lặng và âm thầm chạy trốn. Sau đó thì chuyển nhà lên núi sống để không ai biết nỗi hổ thẹn này của mình

Ây gu, coi bộ cái nào cũng không ổn. Hét lên thì chưa chắc giải quyết được việc, có khi còn rước họa vào thân nữa mà dạo này giá nhà cũng đang tăng. Với mức lương ít ỏi của mình thì có mà đợi đến 10 năm sau mới mua được nhà. Thôi thì cứ chạy trốn trước rồi việc gì đến thì đến vậy

Triệu Hà yên tâm rồi len lén trèo xuống giường nhưng...

Tình huống 2 : Nếu như bạn đang chạy trốn thì anh ta có dấu hiệu như sắp tỉnh lại thì bạn sẽ làm gì?

A. Giết người bịt đầu mối

B. Lấy 1 vật gì đó nặng phang vào đầu anh ta khiến anh ta bất tỉnh rồi yên tâm chạy trốn tiếp

A! Không được. Cách nào cũng không được. Triệu Hà bức bối vô đầu. Cô không muốn mang tội giết người ở cái tuổi 24 này đâu. Với lại coi bộ tổng giám đốc rất giàu, lỡ anh ta có mệnh hệ gì thì làm sao mà cô đền nổi

Triệu Hà làm liều, trước khi tổng giám đốc kịp mở mắt thì cô đã nhảy từ cửa sổ xuống dưới đất, 2 tay hạ cánh an toàn ( TH: đừng hù cầu thế chứ, phòng

tên Nam Phong ở lầu 3 đây / Tác giả: truyện luôn hư cấu mà, xạo tí có sao :3 ). Sau đó cô cố gắng chạy ra khỏi cổng. Cùng lúc đó, một chiếc limô sang trọng tiến vào cổng, trong lúc chưa kịp định thần thì một người phụ nữ bước ra, nhìn Triệu Hà đầy vẻ ngạc nhiên rồi nói

– Ủa con là...

– Dạ cháu, cháu...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Vô Tội!!!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 15

Triệu Hà bối rối:

– Dạ, cháu...cháu tình cờ lạc đường thôi. Bác hãy coi như không có chuyện gì xảy ra ha? Tạm biệt bác. Chúc bác 1 ngày vui vẻ

Triệu Hà nói xong liền lùi mất đề ai kia đứng như trời trồng. Cho đến khi Nam Phong đi ra thì liền bị 1 trận quát mắng và vài cái nhéo tai đau thấu xương

– Trời đất, con làm vậy thì làm sao mẹ biết ăn nói với nhà gái như thế nào hả? Cái thằng quỷ này

– Ái da da, mẹ, con chưa làm gì vượt giới hạn mà, mẹ đừng nhéo con nữa được không?

– Thế để cho đến khi ông vượt giới hạn rồi thì tôi mới được chịu trách nhiệm sao

– Con biết lỗi rồi mà. Mẹ bỏ tai con ra đi. Ái ui!!

Quả nhiên là boss vĩ đại. Không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ mẹ. Người đàn ông của năm là đây \*tên ten\*

Triệu Hà về nhà xong, đóng cửa lại rồi thở phào. Haiz, chỉ có nhà là nơi yên bình nhất thôi a. Thay đồ, tắm rửa xong xuôi, chuẩn bị leo lên giường chần êm nệm ấm để đọc truyện thì liền bị làm phiền lần thứ n. Lần này là Trúc Phương đến gõ cửa

– Triệu Hà ơi

– \*im lặng\*

– Tao biết mày ở trong đó nha

– \*đấu tranh tư tưởng rồi im lặng\*

– Tiếc quá nhớ, lỡ mua cái bánh kem này mang cho nó mà nó không có nhà rồi, thôi thì... đành ăn 1 mình vậy

“Xoạt” – Đây, ai nói tớ không có nhà

Cô vui vẻ xòe bàn tay ra

– Đâu? Bánh kem đâu?

– Đây

Cô giờ cái hộp nhỏ lên rồi nhanh chóng chui vào nhà Triệu Hà, leo lên giường, trùm mền quanh người

– Này, sao vậy?

– Tạm thời cho tao ở đây 1 thời gian, tiền nhà tao trả cho

– Nhưng cũng phải cho tao biết lí do chứ

Cô chưa kịp dứt lời, bên ngoài đã oang oang tiếng của 1 người đàn ông lạ mặt

– Trúc Phương, em đâu rồi? Trúc Phương

Triệu Hà nhìn Trúc Phương với con mắt hiếu kì

–Ồ, không ngờ mày cũng lẳng nhăng dữ ha

–.= Không phải, là tên mà ba mẹ bắt tao xem mắt hôm qua, mới gặp nhau, đã từ chối rõ ràng rồi mà tên đó cứ “bám hoài không buông, buông hoài không bỏ”, thiệt là tức chết đi mà

– Sao không nói với anh Thái đi?

Nghe đến đây, cô nàng trở nên giận dỗi

– Thái cái con khi mót í, chả biết bây giờ bay về phương trời nào rồi. Giận, không gặp anh ta nữa

An ủi cô bạn vài câu xong, tiếng gõ cửa lại vang lên. Triệu Hà mở cửa ra, là 1 người đàn ông đẹp trai hút hờn, cô sợ hãi không biết đầu óc Trúc Phương có bị gì không mà lại đi từ chối anh chàng này, thật tiếc quá a

– Xin lỗi cho tôi hỏi cô có thấy cô gái nào đi ngang qua đây không

– Anh bạn à, trên trái đất có biết bao nhiêu cô gái, anh nói vậy thì làm sao tôi biết là cô gái nào

– Vậy à, không có gì, xin lỗi vì đã làm phiền nhưng theo tôi suy đoán thì với vận tốc và quãng đường của cô ấy đi cộng thêm mùi hương nước hoa vẫn còn thoang thoảng trong gió thì chính xác cô ấy đã dừng chân tại nhà cô

Đầu Triệu Hà chạy đầy vạch đen

– Anh là thám tử à

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Vô Tội!!!* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 16

Người đàn ông đó không để ý đến lời nói và thái độ khó chịu của Triệu Hà, nhanh nhẩu bước vào trong

– Trúc Phương, em có ở đây không?

– Này, anh bạn

Cô nhăn mặt

– Trúc Phương có bạn trai rồi, anh đừng làm phiền nó nữa

– Thế bạn trai cô ấy là ai, tôi có thể gặp được không? Tôi tin rằng mình có thể thuyết phục được cô ấy

– Thuyết phục cái gì? Thuyết phục cô ấy bỏ bạn trai mình để xách dép đi theo anh à. Này, anh cũng mặt dày vừa vừa thôi nhá, anh mà hành động trơ trẽn nữa thì tôi sẽ gọi cảnh sát đó

– Tuy vậy, tôi vẫn tự tin vào bản thân mình. Cô có ngon thì cứ gọi cảnh sát, tôi không sợ

– Anh...

Cuộc nói chuyện bình thường trở nên cao trào, từ cao trào biến thành cãi vã, chuông cửa lại 1 lần nữa reo vang

– Quái thật, ai lại rảnh rỗi đi làm phiền mình lúc này vậy nhỉ?

Triệu Hà mở cửa ra, là anh Thái

– À ờm, Trúc Phương có ở nhà không? Cô ấy lại chiến tranh lạnh với anh nữa rồi, anh có mua ít quà đây..

– ANH!

2 mắt Triệu Hà sáng rực lên

– Sao..sao thế?

– Tốt quá, anh vào đây giúp em

Triệu Hà lôi anh Thái vào nhà, hùng hùng hổ hổ nói

– Đây, bạn trai cô ấy đây, anh muốn làm gì nào?

Người đàn ông vẫn mặt dày uy nghi dưới ánh nắng ban mai, nở nụ cười khinh khỉnh

– Hừ, tên này thật quá tầm thường, có thể đấu lại với trăm sao?

.....khụ khụ

Anh Thái nói nhỏ vào tai cô

– Tiểu Hà, anh nghi ngờ tên này có vấn đề về đầu óc, sao em lại cho hắn ta vào nhà vậy?

– Hắn tự tiện xông vào, sao em biết được T.T

Đồng thời lúc đó, Trúc Phương đi xuống nói to

– Này tên đó đi chưa

Cả 2 người đàn ông đồng thanh

– Trúc Phương

– Phương Phương

Anh Thái bức bối

– Này, ai cho anh gọi cô ấy thân mật?

– Tất nhiên, tôi là người xem mắt với cô ấy, tôi có quyền gọi thế

– Nhưng tôi là bạn trai Trúc Phương

– Bạn trai thì cũng có thể chia tay

Anh Thái chịu không nổi nữa liền dậm vào mặt tên kia 1 phát. Người đàn ông đó cũng không phải dạng vừa, cũng liền gạt chân 1 cái khiến anh Thái té theo

Trúc Phương không chịu nổi nữa, từ 1 cô gái thông minh, xảo quyệt tăng lever thành cạp cái dữ tợn, miệng thét ra lửa

– Này này, 2 người muốn đánh lộn thì đi ra ngoài đường chứ đừng làm loạn ở nhà tôi. Cút ra hết mau lên

Cả 2 đồng tình tuân theo lời Trúc Phương tiếp tục lôi nhau ra đường hành công đại sự. Dân chúng vốn tò mò cũng liền bu đông bu đổ lại. Và 1 đoạn clip đã được đăng lên youtube với tiêu đề “Khi 2 soái ca đánh nhau và cô gái tình nhất thế giới”. Dĩ nhiên, 2 soái ca ở đây là anh Thái và tên mặt dày kia, còn cô gái tình nhất thế giới thì...hừm, phải xem xét lại đã

– Anh Thái cố lên, dậm chết tên kia luôn đi

– Đừng để hắn ta đẻ trứng, cố lên, cố lên

– Nếu anh thắng Trúc Phương sẽ thuộc về anh, cố lên nào

Nhiều người lúc đầu định can ngăn nhưng thấy cô gái kẻ bên tình rụi lại còn ra sức cổ vũ liền làm theo. Đám đông chia thành 2 phe, vừa hô hào vừa đặt cược xem bên nào sẽ thắng. Cảnh tượng lúc ấy...thật không thể nào diễn tả được ==

Và từ đoạn clip trên youtube đã được các chế nhiều chuyện đăng đầy trên newfeed, tiếp theo là báo chí. Và ghé góp hơn thông tin đó tiếp tục ảnh hưởng đến nơi Trúc Phương và Triệu Hà đang làm việc

Mới sáng sớm, Triệu Hà đến công ty thấy mọi nhân viên đang rì rầm trò chuyện và quay đầu lại nhìn cô với ánh mắt khâm phục. Sao vậy ta? Triệu Hà cố nhớ lại sự kiện hôm qua, sau khi 2 người đó đánh nhau thì bảo vệ tổ dân phố tới can ngăn. Nhiều người cũng tản ra, ai về nhà nấy. 2 soái ca kia, mặt mày sung húp, bầm tím cũng oai nghi bỏ đi để lại 1 câu như trong phim hành động

– Hãy đợi đây

Triệu Hà cũng cười hì hì, an phận làm người ngoài, an phận bỏ về nhà luôn

Giờ mọi người nhìn Triệu Hà như vậy, thật sự là đang khen cô vì diễn xuất tốt hay đang kì thị cô đây. Thôi kệ vậy :3

Trưởng phòng Minh khó tính, nhắc nhở

– Cô Triệu, tổng giám đốc muốn gặp cô

– Oh

Triệu Hà gật đầu, đứng lên bước vào phòng boss, gặp phải cảnh tượng rất ư là... thú vị

Nam Phong xưa nay lạnh lùng là thế, phong độ là thế, giờ ngồi xỏm cầm bông gòn chấm chấm lên vết thương trên mặt anh Thái, miệng khẽ an ủi

– Ai biểu cậu đại gái chi, giờ ráng chịu đau đi. Đúng là ngu ngốc

– Tổng giám đốc à, đàn ông đại gái chứ không lẽ đại trai. Cảm phiền anh nhẹ tay 1 chút T.T, đau quá

Triệu Hà thấy cảnh tượng này khá là thú vị, trong văn phòng cô có tiểu An được mệnh danh là hủ nữ, từng giải thích cho cô boy's love là gì, yaoi là gì. Tiểu An còn nói mình rất thích đọc đam mỹ nữa, không biết đề cho cô ấy thấy cảnh này sẽ phản ứng ra sao a. Triệu Hà liền cười thầm, nhanh nhẹn lấy điện thoại chụp, ánh đèn flash lóe lên, thu hút sự chú ý của 2 người đàn ông. Đầu tiên là anh Thái

– Tiểu Hà, em còn muốn làm gì nữa, anh vì em mà như vậy, không cảm thấy xót thương sao?

– Đau phải vì em, anh bị như vậy là vì bạn gái Trúc Phương xinh yêu của chúng ta mà :3

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Vô Tội!!!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 17

– Triệu Hà

Vẫn cầm cúi vào điện thoại

– Triệu Hà, đừng làm anh giận

Ai đó giả vờ đuổi ong bắt bướm (TH: "Hu cầu quá, đây là văn phòng, ong với bướm đâu ra?") ờ thì đuổi... không khí, bắt... ờxi

– Triệu Hà, chocolate kìa

Vẫn đứng im

Anh Thái trầm trồ

– Ờ chuyện lạ à nha, lần đầu tiên thấy tiểu Hà không phản ứng với đồ ăn đấy. Hay tổng giám đốc đã chọc giận gì cô ấy rồi. Nhìn vậy thôi chứ tiểu Hà giận dai lắm đó

Nam Phong khẽ hừ

– Tôi không có

Triệu Hà có tình lờ đi để anh phải xin lỗi mình nhưng mà lại phủ định thế kia thì... hừ, bà đây không cần nữa. Cô ung dung mở cửa, bước ra

Anh Thái mắt thấy kịch vui, nhìn khuôn mặt Nam Phong đang dần dần đen, liền cười khì:

– Tổng giám đốc à, ngài tiêu rồi

– Còn anh thì sao? Chẳng phải cô Phương kia đang chiến tranh lạnh với anh à?

Anh Thái bị nói trúng tim đen, miệng im bất. Chuyện mình còn chưa lo xong mà đi quản chuyện người ta, anh càng ngày càng thấy mình vô duyên hơn rồi. Nhưng mà, chuyện hôm qua...

“– Này, ai cho anh gọi cô ấy thân mật?

– Tất nhiên, tôi là người xem mắt với cô ấy, tôi có quyền gọi thế”

Chết tiệt, sao anh lại không để ý đến chi tiết đó chứ? Cô đi xem mắt mà lại không nói với anh, để cả người ta tìm đến tận nhà. Anh đã quá lơ đãng rồi

– Thôi nhé, tôi có việc bận rồi

Anh Thái nói xong, liền nhanh chóng bước ra ngoài. Đến văn phòng của Trúc Phương, anh gần như la to

– Tại sao em đi xem mắt mà không nói với anh?

Trúc Phương vẫn gõ gõ bàn phím, 1 lúc lâu sau mới cất tiếng

– Giờ thì anh biết rồi đó

– Em...rất cuộc có coi anh là bạn trai không vậy?

– Bạn trai? – Cô quay lại nhìn anh, cười khẩy: – Anh còn tư cách nói như vậy nữa hả? Bạn trai mà đôi lúc thì lại không thấy mặt đâu. Anh chẳng có gì chứng minh cả thì đừng có nói bừa

Anh rút cuộc đã tức giận thật sự, liền lôi cô ra khỏi văn phòng. Trước ánh mắt tò mò của mọi người. Anh mới khẽ nói

– Cái em chỉ cần là chứng minh thôi mà, đúng không?

– Anh...anh tính làm gì?

Anh hỏi Vong Tú, được mệnh danh là một sách, là người duy nhất học thuộc hết tất cả các quy định dài dằng dặc của công ty

– Chị Tú, về vấn đề tình cảm thì tổng giám đốc quy định như thế nào?

– À ờm, công ty không bắt buộc cấm yêu đương nhưng đừng thân mật quá trong lúc làm việc, tránh ảnh hưởng đến công việc

– Thế nhân viên được phá luật mấy lần vậy chị?

– Hm, hình như là 3 lần. Lần đầu nhắc nhở, lần 2 cảnh cáo và lần 3 là đuổi việc

– Tôi hiểu rồi – Anh Thái gật đầu, rồi đưa tay Trúc Phương lên

– Mọi người, tôi muốn thông báo 1 việc, từ bây giờ, Trúc Phương chính thức là bạn gái của tôi. Ai có ý kiến gì không?

Triệu Hà khi đi ngang qua, thấy chỗ Trúc Phương làm việc bỗng trở nên đông đúc và ồn ào, liền tò mò lại gần xem có chuyện gì. Nghe thấy câu đó liền cảm thấy mắc cười. Một tên biến thái như anh mà có bạn gái thì chắc người ta còn vui mừng chứ ý kiến gì nữa

Quả thật, mọi người đều hưởng ứng, vỗ tay nồng nhiệt và ồ lên. Khen họ là đôi trai tài gái sắc, kim đồng ngọc nữ gì đó

Anh Thái cúi xuống nhìn biểu cảm của Trúc Phương, như dự đoán, mặt cô nàng đỏ như trái cà chua. Miệng lẩm bẩm không ngừng

“Vớ vẩn, cứ bày đặt làm màu”

Anh khẽ cười

– Phương Phương này

Hiếm khi anh gọi cô thân mật như vậy

– Gì?

– Chiều nay đi đăng kí kết hôn nhé!

~~~~~  
Nam Phong thấy không khí bên ngoài náo nhiệt, ra ngoài coi có chuyện gì. Thấy cảnh đó, chợt suy tưởng, nếu như anh cũng có can đảm như trợ lý Thái

của mình thì không biết cô sẽ như thế nào nhỉ? Đồ mặt? Tức giận? Hạnh phúc? Hay là tát cho anh 1 cái rồi bỏ đi? Có thể lắm chứ, nhưng từ giờ cho đến lúc đó, anh phải kéo chặt mối quan hệ giữa 2 người lại đã, tiện thể chiếm tiện nghi của người ta luôn. Cô ngốc đó chắc sẽ khó chịu lắm đây. Anh chợt nhớ ra, cô ấy vẫn còn chưa hết giận mình, liền thở dài, quay vào phòng. Mở laptop lên, đánh hàng chữ

“Cách làm con gái hết giận”

Quả nhiên có rất nhiều cách, thử từ bước đầu tiên vậy. Anh vuốt cằm, suy nghĩ xem chiều nay hẹn cô thế nào

\*\*\*

## VÀI DÒNG VI VU

Nãy có lúc lại mấy chap cũ, thật ra chỉ dám xem cmt, không dám đọc lại, tại thấy mình hồi đó viết truyện trẻ trâu thấy mỉa. Giờ đỡ hơn rồi, nhưng khi xem những cmt ở chap 15 thì đa phần mọi người đều hỏi: “au học lớp mấy rồi?”

Vấn đề này, au không ghi ở dòng giới thiệu trong bảng cá nhân đâu :3 thế nên nói cho mọi người biết để dễ xưng hô luôn. Thật ra, au là Nhện thành tinh, năm nay 140 tuổi rồi nhưng bị kẹt ở thể giới con người nên mới miễn cưỡng phải đi học và giả vờ là mình mới 14 tuổi. Thật đó :3. Cảm ơn mấy nàng đã chúc au thi tốt trong cmt ở chap 15 nha

Au tập viết truyện từ 2 năm trước, thế nên khi viết truyện này, những chap trước au viết rất trẻ trâu, nào là anime, võ thuật cứ đan xen nhau. Chả ra cái gì TyT. Thế nên tạm drop 1 thời gian. Giờ thì au đã biết cách điều chỉnh lại lời văn để cho truyện ko còn nhảm nhí nữa và con cung này vẫn sẽ tiếp tục cho đến hơi thở cuối cùng. Cảm ơn mọi người đã đồng hành với au trong thời gian qua. Thánh kiều ền gút bài :3

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Vô Tội!!!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 18

Cách 1: Hẹn cô ấy đi chơi rồi xin lỗi ngay lập tức

Nam Phong đi đi lại lại trong phòng, rốt cuộc cũng bắt máy gọi điện thoại cho cô

– Alo

– Em..

– Hử?

– Em có muốn đi ăn chiều nay không?

Cô chau mày suy nghĩ rồi lắc đầu

– Xin lỗi tổng giám đốc Trương, chiều nay tôi bận rồi, tiếc là không thể đi ăn cùng ngài được

Sau đó, tiếng tút khô khốc kéo dài như châm lửa vào vết thương của Nam Phong. Anh đau lòng quỳ sụp xuống

“Tổng giám đốc Trương..”

Từ hôm nào đã trở nên xa cách như thế này rồi T.T

~~~~~

Cách 2: Tặng quà bất ngờ

Vào 1 ngày mưa nào đó, trên bàn làm việc của ai đó bỗng xuất hiện 1 bó hoa cùng hộp chocolate

– Của ai thế nhỉ?

Tu Huyền thắc mắc nhìn Triệu Hà đang ngơ ngác rồi khẽ trách

– Cô thiệt là...đa tình quá đó =.=

Trúc Phương đi ngang qua, góp chuyện

– Nhưng hình như vẫn chưa đến ngày valentina mà

– Thế hôm nay có phải sinh nhật cô không, tiểu Hà?

Triệu Hà khẽ lắc đầu rồi lấy tấm thiệp được đính kèm cùng bó hoa lên đọc. Hàng chữ nắn nót nhưng mạnh mẽ đập vào mắt cô

“Tặng em đây, cừu con ngốc. Đừng giận nữa nhé!”

Vạch đen chảy dài. ....=.

– Tổng giám đốc, ngài làm gì vậy?

– Suyt

Nam Phong khẽ đưa tay bịt miệng anh Thái lại, trốn sau cánh cửa, chỉ khẽ hé mắt ra, hồi hộp chờ đợi phản ứng của Triệu Hà

Triệu Hà nhẹ nhàng quăng tấm thiệp vào thùng rác, phán 1 câu cũng nhẹ nhàng không kém

– TÔM LỘM, SẴN SÚA!!! Vút!

Thế mới nói, con người là động vật tuyệt tình nhất thế gian T.T

– Thế còn hộp chocolate???

– Tất nhiên là...phải ăn, dù sao cũng là công sức của người mang tới

Cô cầm hộp chocolate lên rồi quăng bó hoa cho Tu Huyền

– Cho cô đây, muốn đem đi đâu cũng được. Thế nhé :3

2 chân nhỏ nhún nhanh nhẹn bước đi. Quả nhiên, sức hút của đồ ăn thật là đáng sợ a T.T

Nhưng thế này thì có được coi là thành công chưa nhỉ? :3

Chắc không đâu T.T

~~~~~

Chap này hơi ngắn, au sẽ đền bù chap sau cho :3

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Vô Tội!!!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 19

Cách 3: Nhờ bạn bè bên cô ấy giúp đỡ

Lại một buổi sáng nào đó nữa. Có người đàn ông mặt mày vô cùng nghiêm trọng đặt tay lên vai cô gái đối diện

– Trúc Phương, tôi có 1 nhiệm vụ rất rất rất là quan trọng muốn giao cho cô

– Vâng...vâng, tổng...giám đốc....có chuyện gì vậy ạ?

Trúc Phương thoáng trở nên lo sợ, không lẽ có người ngoài hành tinh vừa xâm chiếm Trái Đất hay 1 mảnh thiên thạch nào đó đã đâm xuống đất nước nào à?! Sao boss nhìn ghê thế T.T

– Cô...

Hơi thở anh trở nên đứt quãng

Đầu óc Trúc Phương trở nên hoạt động hết công suất, không lẽ nào....

– Tổng giám đốc, tôi thực sự xin lỗi. Tôi lỡ ăn lên 1 ít chocolate của tiểu Hà rồi, nếu như tôi biết hộp chocolate đó của anh tặng thì tôi nhất định sẽ không động đến dù chỉ 1 miếng đâu. Thế nên xin boss lượng thứ đừng trừ lương hay sa thải tôi nhé

Cô tuôn ra 1 tràng, sau đó nhìn mặt Nam Phong, anh chỉ cười khùng khục

– À không, khụ khụ, tôi chỉ định nhờ cô chiều nay hẹn Triệu Hà đi ăn giúp tôi thôi, khụ khụ, cô nghĩ nhiều quá rồi

=.=

Boss à, ít nhất anh cũng đừng ra vẻ nghiêm trọng như vậy chứ. Ahuhuhu, thật là bối rối quá :3

– Tiểu Hà

– Hử?

– Chiều nay đi ăn không?

– OK, ăn ở đâu?

Trúc Phương nhìn bóp tiền đang dần xẹp đi, chắc boss sẽ trả gùm cô chứ nhỉ?

– Chắc ở quán nào đó sang sang 1 tí

Bỗng, 1 tin nhắn được gửi đến

“Đề phạt cô tội ăn lên chocolate của Triệu Hà. Bữa ăn chiều nay cô trả \*icon mặt cười vô tội vạ\*” :3

=.=

Boss à! Anh cũng giận dai vừa vừa phải phải thôi chứ. Cô cúi xuống nhìn lại bóp tiền rồi nhìn Triệu Hà

ÔI BỐI RỐI QUÁ!!! T.T

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Vô Tội!!!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 20

Nhưng Trúc Phương thì khác Triệu Hà, nhất định sẽ không ngồi gặm nhấm thương xót cái ví tiền mà lại bày mưu tính kế một chuyện khác. Cô chợt nhớ ra là còn 2 người nữa vô cùng quan trọng trong công ty này. Cô lôi điện thoại ra, nhấn 2 mẫu tin, gửi cho mỗi người

“Ăn chiều, ở quán X, lúc tan làm, có Triệu Hà”

“Ăn chiều, ở quán X, lúc tan làm, có tổng giám đốc Nam Phong”

Sau đó Trúc Phương đóng sập điện thoại lại, ngồi cười hì hì như con dờ

~~~~~

Chiều...

Triệu Hà đang nhâm nhi món đùi gà chiên nước mắm thơm lừng, sau đó nhìn cô bạn khen

– Hôm nay này hào phóng ghê nhờ!

– Tất nhiên rồi

Cô quen miệng trả lời nhưng mắt lại nhìn đi hướng khác, hình như đang đợi ai đó

Quả nhiên, Nam Phong và 2 người họ đều tới cùng lúc

Nam Phong nhìn cô khó hiểu, sao lại có người khác xuất hiện ở đây. Trúc Phương chỉ nhún vai lắc đầu. Và 1 màn kịch tựa như phim Hollywood đã diễn ra. Vỹ ngồi ông ẹo, tựa hẳn vào người Nam Phong, tay cầm muỗng đưa lên

– Tổng giám đốc, anh ăn 1 miếng đi được không? Món này ngon lắm

Kế bên là ngài boss Giang oai nghi phong độ, đẹp trai ngồi ngồi, phong thái ung dung khiến dân tình chao đảo lại không kém phần lãng mạn khi nhẹ nhàng đưa tay quệt nhẹ lên miệng Triệu Hà

– Em ăn dính mép rồi nè

Hành động đầy cử chỉ yêu thương không khác gì trong phim Hàn Quốc đó khiến nhiều cô gái trong quán 2 mắt trái tim, liên tục so sánh Giang với người yêu của mình. Con dân FA thì ghen tức, khó chịu, miệng đồng thanh lầm bầm” ‘Đề tao chống mắt lên coi chúng bay hạnh phúc được bao lâu’. Những người thuộc dạng thanh niên nghiêm túc không ngừng phê phán, cho rằng đây là nơi công cộng, những hành động như vậy vô cùng bất lịch sự và gây ảnh hưởng đến trẻ em và phụ nữ có thai. Ai sống ảo hơn thì chụp mấy phát hay quay phim post lên facebook với dòng tus nóng hổi “Soái ca của năm”, “Ước gì có bạn trai như này”, “Chuyện tình ngọt ngào giữa cô gái bán ôi và chàng trai bán bơ”,...

Và từ một hành động nhỏ nhoi ấy gây cảm hứng khiến cho các nhà văn đủ viết về 1 cuốn tiểu thuyết dày cộp. Nhà thơ sáng tác 1 bài thơ dài hơn 2 trang còn chưa hết. Nhạc sĩ sáng tác lời bài hát đủ cho ca sĩ hát tới già. Đạo diễn làm phim còn dài hơn cả Cô dâu 8 tuổi.

Thời thế ngày nay loạn hết rồi, soái ca đã thống trị thế giới. Tất cả mọi thứ đều chỉ là hư không, soái ca là nhân vật chính, còn chúng ta chỉ là nhân vật phụ. Mà thôi quay lại việc chính trước đã, lạc đề cmnr :3

À ờm, thôi mai viết tiếp, lười quá, bye :3

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Vô Tội!!!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 21

Tình yêu không hoàn hảo chính là thứ tình cảm đẹp nhất không gì có thể đánh đổi được

Nhưng tình yêu của Nam Phong dành cho Triệu Hà có hoàn hảo hay không thì vẫn chưa biết chắc. Mà...có ai đó đang ghen tới mức sắp nổ tung rồi :3

Anh nhẹ nhàng nói vào tai Trúc Phương

– Nếu như đây là kế hoạch trả thù của cô thì coi chừng... – Anh ngừng lại rồi nhấn mạnh chữ cuối cùng: – MỨC LƯƠNG CỦA MÌNH ĐI!!!

Quả nhiên, đòn này đánh chí mạng vào tâm lý yếu ớt của cô nàng. Trúc Phương chỉ run run lầm bầm

– Được rồi, tôi...tôi sẽ thu xếp

Trúc Phương ranh ma lại gần thăm hỏi tình hình công ty Hoàng Hà với Minh Trí

– Tổng giám đốc à, dạo này công ty của chúng ta làm ăn có vẻ rất phát đạt phải không ạ?

– Ừm

Trong suốt ba tiếng đồng hồ, Trúc Phương tìm cách lôi kéo cả 2 người Vỹ và Minh Trí vào cuộc nói chuyện của mình. Gần 8h, chả biết mà xui quẻ khiến thế nào mà có một chai rượu vang nhỏ được đặt trên bàn của họ. Triệu Hà tò mò định rót ra ly nếm thử. Nam Phong ngăn lại, khẽ trách

– Này, đừng uống, lỡ say rồi thì sao?

– Có say thì cũng chả liên quan đến anh

Cô tức giận cầm cả chai lên tu, rượu vang đỏ đỏ cả vào chiếc áo sơ mi trắng. Trúc Phương lấy khăn ướt lau, la:

– Cái con này

Tầm 5, 10 sau, Triệu Hà say đến choáng váng cả đầu óc, đổ sụp xuống ghế. Nam Phong cúi đầu, mỉm cười với Minh Trí

– Thôi, dù sao cũng trễ rồi. Mọi người cứ về đi, tôi sẽ lái xe đưa cô ấy về luôn

Trúc Phương hòa theo

– Được đó, được đó

Minh Trí hôm nay ít nói hơn mọi lần, cũng chỉ cúi đầu chào lại rồi dắt em gái vào chiếc Lamborghini bạc, phóng đi. Nam Phong công Triệu Hà, không hiểu sao nhìn anh vẫn phong độ ngời ngời. Trúc Phương cười trừ

– Tôi...tôi đi về đây

Nói vậy nhưng trong lòng cô nàng biết chắc đêm nay Triệu Hà sống không yên rồi. Cô vội vàng bắt máy gọi điện cho anh Thái đến đón mình

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Vô Tội!!!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 22

Trong chiếc xe, Triệu Hà lăn qua lăn lại trên ghế phụ rồi khó chịu hét lên

– Cho tôi ra khỏi đây đi. Khó chịu quá!!

Nam Phong mặt mày không biểu cảm

– Ngồi yên đi

Triệu Hà nghe giọng nói quen quen liền cúi sát mặt vào

– Thì ra tên boss chết tiệt, đồ đáng ghét, đáng ghét – Cô đập tay vào anh: – Anh là đồ đáng ghét, lúc nào cũng ăn hiếp tôi, này thì giấy tờ, công việc, ngay cả đi ăn cũng chọc ghẹo. Khốn khổ cho những người dân thường như tôi, chỉ có thể cúi đầu chịu trận trước ác quỷ

– Ác quỷ?

– Anh đấy, anh là đồ ác quỷ xấu xa nhất mà tôi từng biết. Nếu có ba tôi ở đây, ông ấy sẽ đánh anh một trận nhừ tử

Triệu Hà say đến mức lăn ra xe, miệng chỉ toàn lảm bảm những câu khó hiểu

Nam Phong nhướn mày lên

– Triệu Hà, em đang đe dọa tôi đó hả?

Khốn khổ cho ai kia vẫn im lặng, khi quay sang thì hóa ra đã ngủ từ đời nào rồi. Nam Phong thờ dài, dừng xe lại rồi bế cô sang ghế sau nằm. Anh nhìn chiếc áo vest ngoài của mình rồi nhìn sang áo sơ mi mỏng manh của Triệu Hà. Từ khi nào mà anh trở thành người tốt vậy?

~~~~~

Bà Triệu cùng ông Triệu đang ưỡn người trên ghế xô pha, vừa coi phim vừa cắn hạt dưa. Đến đoạn gay cấn nhất thì...

“Reng” tiếng chuông cửa vang lên

Bà Triệu giật nảy mình, lấy tay lay lay ông Triệu:

– Ông ra mở cửa đi

Ông Triệu bực dọc ngồi dậy đi ra phía cửa nhưng khi nhìn qua mắt mèo xem ai ở bên ngoài thì khuôn mặt ông chợt tái xanh, ông không mở cửa mà đi thẳng vào trong, giọng nói run lên:

– Bà...bà nó à!

Bà Triệu ngạc nhiên, chỉ tay về phía cửa

– Sao thế? Ông không ra mở cửa à?

– Không phải, chỉ là...tôi thấy con bé Triệu Hà...

– Triệu Hà sao? Hay, con bé này lâu lắm mới về thăm gia đình một lần, ông ra mở cửa cho nó vào đi

Ông Triệu rất bối rối, không cam lòng, ông chạy lại nói nhỏ vào tai bà Triệu như không muốn cho người ngoài nghe thấy

– Nhưng mà...là trên vai của một người đàn ông...

– ĐÀN ÔNG!!

Khuôn mặt bà Triệu thảng thốt rồi trở nên méo mó đến kì lạ. Bà nhớ lại khoảng thời gian con gái đi học đến lúc đi làm, dĩ nhiên cũng đã tiếp xúc với rất nhiều đàn ông nhưng được một người đàn ông đưa đón về tận nhà, hay nói cách khác là cồng trên vai thì thật sự rất hiếm thấy. Bà vội vàng đứng dậy, vỗ lưng ông Triệu

– Mau mau mở cửa cho anh ta vào

Nam Phong vẫn giữ nét lạnh lùng quen thuộc, chỉ im lặng vào nhà mà không nói lời nào, nhưng trong lòng thì đang ngầm xem xét tình hình xung quanh. Nhà của Triệu Hà là một căn nhà ba tầng, nội thất bên trong khá đơn giản, ngăn nắp, gọn gàng đâu ra đấy mà cũng không quá cầu kì, chứng tỏ gia thế của họ cũng khá giả. Nhìn sang ông bà Triệu, ba mẹ của Triệu Hà, anh cũng đưa ra kết luận, gia đình cô ấy tuy ít người nhưng sống khá hòa thuận với nhau. Dưới bếp có một đôi dép nhung màu hồng, loại dùng để đi trong nhà, có vẻ như cô ấy còn có một người chị hay em gái. Đến phòng khách, anh nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống xô pha, Triệu Hà vẫn chưa tỉnh rượu, ngủ say đến mức cuộn tròn lại trong chiếc áo vest của Nam Phong, khuôn mặt tỏ vẻ rất thoải mái

Bà Triệu là người lên tiếng đầu tiên

– Cậu là...

– Cháu là Nam Phong, đồng nghiệp của Triệu Hà, hôm nay chúng cháu có tổ chức một bữa tiệc mừng, cô ấy uống khá nhiều nên thành ra như vậy. Xin lỗi vì đã làm phiền cả nhà

Ông Triệu ngấm dung mạo của anh, cộng thêm lời nói lịch sự và khí chất oai phong, ông thầm vừa ý, xua xua tay

– Không sao không sao, nó từ nhỏ sinh ra đã không uống được rượu, một ngụm cũng có thể làm xây xẩm mặt mày haha!

Nhưng bà Triệu chợt ngừng lại, hơi hoài nghi nhìn anh

– Sao nhìn cậu cứ quen quen ấy, chúng ta đã gặp nhau chưa nhỉ?

Nam Phong lãnh đạm cúi đầu. Dù thế nào đi chăng nữa, rõ ràng bà Triệu vẫn thấy rằng cậu trai trước mặt trông rất quen, nhưng già cả rồi, trí nhớ không được tốt, bà vẫn không nhớ ra được, đành phải vui vẻ tiễn anh ta về nhà

oOo

Hôm nay là chủ nhật, Triệu Hà được nghỉ. Đêm qua uống khá nhiều nên đầu óc có hơi nhức, lúc tỉnh dậy đã là 9h sáng nhưng cô còn chưa kịp ngạc nhiên khi thấy mình đang ở nhà bố mẹ, chỉ cố nhớ ra đêm qua đã xảy ra gì nhưng đánh bất lực. Đã vậy ông trời còn không tha cho cô...

Vừa xuống dưới nhà đã phải chịu ánh mắt dò hỏi đến mức tra tấn của ông bà Triệu, Triệu Hà lấy tay bịt hai tai, khóc không thành tiếng. Ông Triệu là người mở lời đầu tiên:

– Con gái à, cái cậu tối hôm qua ấy là ai thế? Có...là gì với con không?

Triệu Hà cầu nhàu: – Là gì là cái gì ạ TT.TT ba nói rõ xem nào

Bà Triệu không kiên nhẫn nổi, đẩy ông Triệu ra một bên, quyết định tra tấn tiếp

– Haizz con gái con đưa suốt ngày uống rượu. Cái người mà cao cao, đẹp trai mà tóc có màu nâu vừa chở về hôm qua ấy, quên rồi sao?

– Cao cao, tóc nâu?

Triệu Hà lẩm bẩm rồi đột ngột một cái tên hiện ra trong trí nhớ của cô

–...Nam Phong?

Bà Triệu nghe được cái tên thì gật gù đắc ý: – Tên cũng hay đấy, rất có khí chất. Con gái yêu, cậu ấy là đồng nghiệp của con hả? Vậy khi nào rảnh nhớ mời cậu ấy về nhà mình ăn cơm nhé!

Triệu Hà thừa biết lời nói của mẹ cô đang có ẩn ý gì. Trong khi bạn bè cô nườm nượp người nào người nấy về quê kết hôn thì cô lại mang cái thân to tiếp tục ăn bám gia đình, lần này không bị ép đi xem mắt thì cũng là mạng lớn rồi. Nhưng cô chợt để ý đến một chi tiết nhỏ trong câu nói của mẹ

– Đồng nghiệp? Sao mẹ biết là đồng nghiệp?

– Thì chẳng phải cậu ấy nói vậy sao?

Triệu Hà nghi ngờ, tổng giám đốc bình thường lạnh lùng, ít nói nhưng lòng tự trọng cũng rất to, rất kiêu ngạo. Được bữa gặp gia đình cô lại không huênh hoang bản thân làm giám đốc công ty lớn này nọ mà bỗng dưng hạ mình xuống thành hai chữ “đồng nghiệp”, rốt cuộc ý của anh ta là gì đây? Trong khi đầu óc đang suy nghĩ rất mông lung thì điện thoại reo lên, có tin nhắn đến từ một số lạ

“Em tỉnh chưa, tôi đón đi ăn sáng”

Triệu Hà cảm thấy mọi thứ dường như là giấc mơ, chẳng thực tí nào. Cô là người bình thường, mọi thứ xung quanh cô cũng rất bình thường. Chỉ vì may mắn được tuyển vào công ty lớn thế là cuộc đời lập tức chuyển hướng, nhanh chóng nhận sự ưu ái của cấp trên và đưa đón đi ăn tận nơi như thế này. Rốt cuộc đây là điểm phúc hay là xui xẻo đây???

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Vô Tội!!!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.